

Κάτι να

χεις να

διαβάσεις

Ρόζα Βίξεν

Μέρος 1ο
“Η συγγραφική μου
εκδίκτηση”

Πρόλογος

Η ψυχή μου δίχως ροή,
κάτι λόγια για όσους
πέρασαν αλλά και για
αυτόν που άφησε
σημάδι, κάτι να χει να
διαβάσει μπας και
καταλάβει μέχρι να
γυρίσει ή κα όχι .

-Ρόζα Βίξεν

Αφιερωμένο στον
Αγαπημένο

1 Συγγραφική εκδίκηση (Α)

Μου χες πει
Άντε πήγαινε βρες, τρόπο τώρα
Να με εκδικηθείς
Νομίζω πως τον βρήκα
Και θα είναι αυτό εδώ
Το βιβλίο ετούτο
Θα γράφει πέραν
Μερικών διαφημίσεων
Κυρίως για σένα
Για μένα
Για μας
Για όσα περάσαμε
Τα πρωινά στα δάση
Κάτι απογέυματα αργά
Στα βουνά
Που μόνη μου πες
Πως δε το ζω
Και τα βράδια μας
Που γίναν από ευτυχία
Και ύπνος ήσυχος
Σε βράδια που αργούν
Να ξημερώσουν
Και χωριά πια μας βρίσκουν
Εγώ θα φύγω για καιρό
Να μη σε ενοχλεί η παρουσία μου
Να δυναμώσω μακριά από

Κείνον που μου λέγε συνέχεια
Πως πρέπει να το κάνω
Αλλά ετούτο το βιβλίο
Θα μαρτυράει όσα
Περάσαμε
Κι τελικά στα σκουπίδια
Των αναμνήσεων θα μείνουν
Γιατί ποτέ δεν πίστεψες
Σε μας
Όσο πίστεψες αυτούς
Κι τώρα ήρθε η ώρα
Να με βλέπεις παντού
Δίχως να είμαι εκεί
Αυτή είναι η εκδίκηση μου.
Σε αγαπώ.

Εθισμένη στον έρωτα

Εθισμένη στον έρωτα, ναι αυτό ακριβώς ήτανε. Όχι αυτό που κατάλαβες. Κάτσε να σου βάλω ένα ποτηράκι από το φθηνό ουίσκι, που έχω και θα σου εξηγήσω. Έλα μη γκρινιάζεις, ας του δώσουμε εμείς απόψε την πιο ακριβή αξία που μπορεί να έχει .

Λοιπόν άκου να δεις. Ξυπνάει το πρωί και φτιάχνει μια μεγάλη κούπα καφέ, από την οποία είναι εθισμένη .Ανάβει το τσιγάρο της και ανοίγει το ραδιόφωνο στον αγαπημένο της σταθμό. Αυτός είναι ο πρωινός της έρωτας. Χωρίς ένα από αυτά, η μέρα της δε θα ξεκινήσει όμορφα γιατί θα της λείπει κάτι που τόσο ερωτευμένη είναι με αυτό. Κι θα το καταλάβαινες αν την έβλεπες στο με πόση τρυφερότητα φτιάχνει τον καφέ της, με πόσο πάθος το τσιγάρο της ανάβει και πόσο γαληνεύει στη πρώτη νότα.

Ξαπλώνει στον αγαπημένο της καναπέ, που τον πήρε από κάποια αγγελία. μα τον διάλεξε με όλο της το είναι. Ξέρει πως αυτός ο καναπές, θα αγκαλιάζει μαζί με την κουβέρτα, που χει στη γωνία, μόνο ότι για το περίεργο μυαλό της, νιώθει οτι αξίζει. Ναι, καλά άκουσες, νιώθει οτι αξίζει το μυαλό, γιατί και το μυαλό νιώθει, τα πάντα της νιώθουν. Θα σηκωθεί και θα διαλέξει ποια ρούχα σήμερα θα φορέσει ,ποια ρούχα θα αγκαλιάσουν το γυμνό κορμί της, τόσο απαλά σαν το φιλί, κάποιου εραστή της, από αυτούς που λάτρευε.

Μιας που είπα εραστής,ας πηδήξουμε σε αυτό το κεφάλαιο.Έλα μη με κοιτάς έτσι, ξέρεις οτι δεν συμβαδίζει ο ειρμός μου ποτέ με το κλισέ του συγγραφέα, ούτε του αφηγητή.Και που λες οι εραστές της.Τι κεφάλαιο.Ένας και ένας.Μα όλοι είχαν ένα κοινό.Όλοι είχαν από κατι που τους βασάνιζε την ψυχή και το μυαλό.και κεινη ήθελε να γίνει αυτο που θα τα διώξει όλα .Εθιζόταν σε αυτό σα τρελή ,εθιζόταν σα να τα η μεγαλύτερη ντόπα.Είχε μωρέ πως να στο πω,σύνδρομο fix it.Ήθελε να μαζέψει τα κομμάτια τους,ένα ένα και να τους δειξει οτι όλα θα πανε καλα,και οτι όλα φτιάχνουν με το χρόνο.Βασικά ήθελε να πείσει τον εαυτό της μέσα από αυτό οτι όλα φτιάχνου αποδεικνύοντας το στην ιδια,μα καθως προσπαθούσε άλλο τόσο έπεφτε ,έπεφτε στην αγκαλιά του έρωτα.

Αυτό το συναίσθημα που σε εξυψώνει ,μα σε πατάει κάτω την ίδια στιγμή.Που σε χάνεις και σε βρίσκεις.Που νιώθεις την απουσία τόσο δυνατή, και την παρουσία απερίγραπτα μεγάλη.Δεν ήταν το ότι ερωτευόταν εύκολα, αντιθέτως .Απλά ερωτευόταν τα μικρά, όλα εκείνα που οι περισσότεροι αγνοούσαν.Ίσως γιατί και η ίδια έτσι ένιωθε, πως τα μικρά της αγνοούνται.Ετσι έμεινε εθισμένη σε αυτό το αίσθημα ,και το βαζε παντού, στον καφέ της ,τα τσιγάρα της,την μουσική, το καναπέ, τα ρούχα, σε ότι μπορούσε να το ενσωματώσει, το έκανε.Το ποτό της ,πάντα δυνατό, για να της θυμίζει έρωτα, τα τσιγάρα της το ίδιο.Εκείνη η καταστροφή, μετατράπηκε σε πανωλεθρία, γιατί ήταν πολύ μέτρια για τα μέτρα της.Κάθε τι το έπαιρνε και το κανε ακραίο, γιατί αυτό είναι ο έρωτας, ακραίος και καταστροφικός, για αυτό δε ταιριάζει

στους μέτριους.Γιατί ποιος μέτριος είπε εγώ για αυτό θα καταστραφώ κι ας με φτάσει στο μηδέν?

Για αυτό και επέλεξε να είναι μονίμως ερωτευμένη με το ακραίο.Ερωτευμένη με τον εθισμό.Εθισμένη στον έρωτα, γιατί βρε παιδί μου, εδώ που τα λέμε, ούτε τον καφέ της δεν ήθελε μέτριο.

Ιδανικά (Α)

Την πανσέληνο ιδανικά
Θα την πέρναγα ψηλά
Με ένα Γεροβασιλείου λευκό
Ή ακόμα και στο πάτωμα
Με την προϋπόθεση
Κείνου του μαζί
Αλλά δε πειράζει .
Και το Tanqueray καλό είναι.

Ο χαμένος τα παίρνει όλα

No2

Υπάρχουν παιδιά που για αυτά
Ή σιωπή σήμαινε τιμωρία
Είτε επειδή δε τους μιλούσαν
Είτε επειδή δε τα άκουγαν

Οι άνθρωποι λένε
Δεχόμαστε την αγάπη που
Νιώθουμε πως αξίζουμε
Μεγαλώνοντας βρήκα λίγη αλήθεια
Σε κείνη την πρόταση

Γονείς που στερούν μια απάντηση
Ένα βλέμμα μία αγκαλιά
Για να μάθεις
Γίνανε σύντροφοι, ίδιου μοτίβου
Λες και έμαθε εν τέλη κανείς
Από τέτοια συναισθηματική κακοποίηση

Βέβαια, είτε τον έναν
Είτε τον άλλον, ρωτήσεις
Έχουν μία περίτεχνα καλυμμένη
Με δικό σου φταίξιμο απάντηση
Πως θα καταλάβεις ότι ήταν το σωστό
Μπερδεύτηκες;
Και γω.

Δε κατάλαβα ποτέ
Πως η αγάπη μπορεί
Τιμωριτική να είναι ;
Δε το συμμαερίζομαι
Κι όμως το ανέχομαι
Με το συναίσθημα ενοχής
Να με δέρνει στην γωνιά
Παρέα με την εγκατάλειψη
Και κείνος που χει δίκιο
και ξέρει το καλό μου
Το μαστίγιο κρατά

Ειρωνία ε ;
Ή αγάπη πονάει
Και η ζωή είναι αστείο
Δύο από τις φράσεις που φτιάχτηκαν
Για να δικαιολογούν τέτοιες στιγμές
Αλλά εμένα μου άρεσε από μικρή μία άλλη
" Εκείνος που δεν έχει να χάσει τίποτα, μπορεί να τους τα
πάρει όλα".

”Θα ήθελα προσοχή ,χρόνο και ένα ποτήρι ροζέ
Τριαντάφυλλα, κεριά και ζεστή κουβέρτα
Μεταμεσονύκτιες συζητήσεις και φιλιά εραστών,
μα πνιγόμαστε στη θλίψη
,την ματαιοδοξία και ένα σωρό δικαιολογίες του κώλου..
[...]

Δε βαριέσαι, ταινία, ύπνος και ένας κάποιος οργασμός,
μοναχικός
θα καλύπτουν όσα αρνούμαι πως ποθώ
,μπροστά στην αδυναμία μου να δεχθώ
αυτήν την ασήκωτη έννοια ,της αναθεματισμένης αγάπης..”

Αλίκη

Θα με ψάχνεις πάντα
Σαν την Βέρα
Θα πίνεις στην υγεία μου
Με τα κουρέλια μαζί
Θα είμαι πάντα εκεί
Σαν την Ρίτα
Αλκοολική και όμορφη
Κάπως ανασφαλής
Με το παράπονο
Που ποτέ δεν άκουσες
Και εκείνο το βράδυ που
Τόσο σ'αγαπούσα
Όλα ανάστα
Κάθε βράδυ κλαίω ακόμα
Σταθερά δεν κάνω κάτι
Σε τάξη η ζωή αυτή να μπει
Εξουθενώθηκα να είμαι η δυνατή
Υποτίθεται πως θα ξέφευγα λιγάκι
Μα γεμίζω ενοχές
Άλλωστε εγώ πρέπει πάντα
Να τα καταφέρνω

Τον ρομαντισμό μου κρατώ
Κλειδωμένο εκεί
Μη τυχόν τον χάσω

Πάνω σε κάποια απογοήτευση

Βλέπεις είμαι κομματάκι εγωίστρια

Και μου αρέσει αρκετά

Που είμαι τόσο αντιφατική

Για αυτό δεν θα άφηνα

Ποτέ να με πείσετε πως όλα είναι

Μάταια

Να, κάπως με ανησυχεί

Που η σεξουαλική μου ορμή

Πεθαίνει

Αλλά εδώ χρειάστηκε να βρω τον λαγό

Για να γράψω

Ίσως καμιά φορά

Η παγίδα είναι

η ζωή

Και εγώ ίσως να μαι η Αλίκη.

Πουτάνα (Α)

Όταν μου λείπει κάποιος
Πάντα καπνίζω τα τσιγάρα του
Μαρηλιάκι σ'αγαπώ
Σαν σήμερα πριν ένα χρόνο
Κάποιος έμαθε για την ύπαρξη μου
Κι ύστερα η ύπαρξη μου έμαθε να υφίσταται
Μονάχα με την θύμηση του
Δε καπνίζω τα τσιγάρα του, όμως
Ποτέ
Μονάχα τελευταία, στον ύπνο μου τον βλέπω
Και σα να θέλω την επανάληψη
Να πατήσω
Οι μέρες είναι όμοιες
Με κεινες του περασμένου καλοκαιριού
Μοναχά που πλέον δε σκορπώ το κορμί μου
Σε αδειανές καρδιές και αδιάφορα χέρια
Μα κάπου έχω παρατήρει το στομάχι μου
Και ίσως μια πεταλούδα ακόμα
Ζωντανή να παραμένει
Η γνωστή
Η πουτάνα
Η ελπίδα

Να σε αγαπάς

Να σε αγαπάς μου λένε
Και γω συλλογίζομαι
Συλλογίζομαι
Πως δε μου μάθανε ποτέ
Πως να με αγαπώ
Γιατί ποιος με αγάπησε
Για αυτό που είμαι ;
Άλλαξε το ένα
Άλλαξε το άλλο
Μη μιλάς
Μη φωνάζεις
Τι είναι αυτά που φοράς
Όχι ,αυτό που σκέφτεσαι
Σκέτη ντροπή
Δε μου δείξανε
Και το παιδί μέσα μου
Ακόμα δε ξέρει
Κι ακόμα ψάχνει
Ακόμα ζητά
Κάποιον να του δείξει
Πως να αγαπά
Τον ίδιο του τον εαυτό
Και όλο φοβάται
Και όλο κάνει λάθη
Κι όμως αυτό αγαπάει πολύ
Πως διάολο συμβαίνει αυτό ;
Η έτσι έστω έτσι νομίζει

Αν δεν σε αγάπησε ποτέ κάνεις πραγματικά ;
Εσύ πως να σε αγαπήσεις
Όταν η αγάπη που σου μάθανε
Είναι εκείνο το σφίξιμο στο στομάχι
Πως ποτέ τίποτα δεν είναι αρκετό
Και συ κάθε φορά που πέφτεις σε λάθη
Με καταστροφή τα αντιμετωπίζεις
Γιατί αυτό νομίζεις πως σου αξίζει
Γιατί έτσι νιώθεις
Βάρος
Καταστροφή
Πρόβλημα
Με ποιο δικαίωμα αγάπη ζητάς

Αλλού το πήγαινα (Α)

Θα καθαρίσει το κεφάλι μου
Σιγά σιγά
Συγγνώμη ήμουν α σκληρή
Μαζί σου
Μαζί μου
Μαζί μας
Και συ δε πηγές πίσω
Πάλι τα ίδια κάνω
Δεν έχει σημασία
Ποιος τι γιατί ποτέ πως
Σημασία έχει πως
Για κάποιο λόγο όλα συνέβησαν
Κι ας τα κοροϊδεύεις αυτά εσύ
Αλλά να τα εξηγήσεις δε μπορείς
Καταβάθος, το ξέρεις
Όπως και το ποσό σ'αγαπώ

Και τι είμαστε οι άνθρωποι
Λίγο παράπονο
Μια γραμμή ανασφάλειας
Μια αγκαλιά που δε μας πήραν
Ένα μπράβο που αποζητήσαμε
Μια ματιά που μας διέλυσε
Ένα λάθος που μας ράγισε
Και δύο πόδια που ψάχνουν
Τον σωστό δρόμο
Με μάτια

Θολά από τα δάκρυα

Κι όλοι μας λένε πως μόνοι πρέπει
Πρέπει μόνοι μας το κάνουμε αυτό
Θα είμαι για πάντα στην αντίθετη πλευρά
Θα αντιστέκομαι σε αυτήν την θεωρεία
Όλη μου την ζωή
Δε χρειάζεται να σε αγαπήσεις πρώτα
Για να αγαπάς
Δε χρειάζεται να σε πάρουν αγκαλιά
Για να πάρεις
Δε χρειάζεται να σου πουν μπράβο
Για να πεις
Δε χρειάζεται να ξέρεις που πας
Αν δε σε νοιάζει ο προορισμός

Καμά φορά η ζωή είναι και ωραία
Σου φέρνει κάνα δυο ανθρώπους
Που σου δείχνουν πως αξίζεις και συ
Αυτό το βλέμμα
Το μπράβο
Την αγκαλιά
Το άγγιγμα
Την αγάπη
Κι ας μην ξέρεις ακόμα να σε αγαπάς
Όπως λεν οι ειδικοί του καναπέ
Και γω δε ξέρω αν με αγαπάω αρκετά
Αλλά με αγαπάω αρκετά ώστε να περπατήσω

Μαζί με αυτούς τους κάνα δυο τρεις μαζί
Να τους δώσω και γω όλα κεινα

τα λειψά βλέμματα
Τα μπράβο
Τις αγκαλιές
Να ξεθολώσω τα μάτια
από τα δάκρυα με φιλιά
Κι να συνοδοιπόρησω σε ένα μάθημα
αγάπη μαζί τους
Ίσως λίγο πιο σκληρό
Σίγουρα πιο αληθινό
Μα γεμάτο με τα πιο αγνά
Σε αγαπάω
Αλλού το πήγαινα .
Αλλά έτσι είμαι εγώ....
Αυτό είναι αφιερωμένο.

Άσκοπα λαχάνιασμα

Και γίναμε άσκοπα λαχανιάσματα.

Ντυμένοι.

Ούτε στάλα ιδρώτα.

Οπτική επαφή πουθενά.

Φώτα αναμένα.

Ανάσες ανούσιες.

αδιάφορο κρεβάτι.

Δανεικές αγκαλιές.

Αναθυμιάσεις από το αλκοόλ .

Ζαλάδες από το 3ο πακέτο .

Και δάκρυα από την απουσία.

Χαμένοι εαυτοί και εραστές που δε δίνουνε μια.

Φθηνοί και άτιμοι.

Προσωρινοί.

Νοικιαζόμενοι.

Ψεύτες και αμαρτωλοί.

Ερωτευμένοι και δειλοί.

Μεθυσμένοι μα βουβοί.

Καλή εικόνα.

Άδεια καρδιά.

Χαμόγελα κρεμασμένα.

Όνειρα πατημένα.

Η ζωή μια στάλα.

Μα εγώ ακόμη να πάω για άλλα.

Και γελώ.

Γελώ σαν αρλεκίνος για σας.

Για να γελάτε με μένα.

Γιατί η ζωή σας μοιάζει μίζερη.
Και άλλη μια μέρα είστε εδώ.
Εδώ και δίνω παράσταση.
Ε λοιπόν σήμερα δε θα δώσω.
Σήμερα θα κοιμηθώ.
δίχως λαχανιάσματα.
Γυμνή.
Να κοιτώ το σκότος μου.
Με φώτα ερμητικά κλειστά.
Με ανάσες κομμένες.
Και κρεβάτι άδειο.
Καμιά αγκαλιά.
Άλλο ένα ποτήρι.
Άλλο ένα τσιγάρο.
Ένα τελευταίο δάκρυ.
Και καληνύχτα.

I cried for you on the kitchen floor

Καμά φορά χορεύω trash ελληνικό του 90
 Δε μεγάλωσα με muddy waters
 Όσο κουλτούρα κι ας θα ήθελα να αποπνέω
 Καπνίζω τα καβατζωμένα τσιγάρα της μάνας μου
 Και μπεκροπίνω μόνη ένα Μοσχάτο Σάμου
 Καθώς χτυπιέμαι να γράψω αυτό το κείμενο
 Το χω αλήθεια, ξεκινήσει ίσα με δέκα φορές

Είμαι πιο ρομαντική από όσο δείχνω
 Και πιο βαρετή από ότι φαίνομαι
 Μ'αρέσει να πηγαίνω από το κρεβάτι στον καναπέ
 Να διαβάζω βιβλία ψυχολογίας μεθυσμένη
 Και να βλέπω ρομάντζα με καλό τέλος η χωρίς ,έτσι για
 να χω να κλαίω
 Διάολε,πόσο μου αρέσει να κάνω τα ίδια και τα ίδια

Πιστεύω δα
 πως το δήθεν συγγραφικό μου ταλέντο
 Βασίζεται στην ανικανότητα μου να συζητήσω
 Δε ξέρω να μιλάω
 Ξέρω μόνο να γράφω
 Και αυτό πάλι το κάνω κάπως λάθος
 Πόσο ζηλεύω όλους αυτούς
 Με τις τέλειες παρομοιώσεις
 Τις έξυπνες ατάκες και τις ομοιοκαταληξίες
 Που κάνουν την θλίψη τους να μοιάζει με ντόνατ
 κανέλας

Από όταν έδωξα την θλίψη
 Έγινε αυτομάτως Αταλάντη
 Και τα κείμενα μου καθόλου κουλ

Δε βαριέσαι
Παρέμεινα βέβαια μεθύστακας
με τρομερό γούστο στους άντρες
Ή και όχι

Θα διαλέγω πάντα, τον πιο περίεργο
Εκείνον που με μαθηματική ακρίβεια θα με παρατήρει
Η από τάσεις φυγής ή για να με χωρίσει πρώτος
Η επειδή δε με συμπαθεί η μάνα του
Και για κάθε τέτοια επιλογή
Θα φταίει η ανυπέρβλητη αδυναμία μου
στο το ρημάδι το ελάττωμα

Αυτό το πραγματάκι που σου θυμίζει
Πώς ο έρωτας καμία σχέση δεν έχει
με ζαχαρένια σύννεφα
Αλλά μοιάζει θα λέγε κάνεις
Με κείνη την αμήχανη σιωπή
κάποιο πρωινό ,στο σαλόνι
Κάποιου περίπου φίλου
Μετά από κάποιο
πολύ μεθυσμένο βράδυ

Ε , λοιπόν πάντα σιχαινόμουν την προσδοκία
Ξέρεις, ο κόσμος περιμένει πολλά
Πάντα περίμενε, αλλά εγώ όπως σου είπα
Μου αρέσει να κάνω τα ίδια και τα ίδια
Για αυτό έμπλεκα με εκείνους άλλωστε
Τηρούσαμε μια ανείπωτη συμφωνία
Που απαγόρευε κάθε λογής όνειρο ή σχέδιο
Σκέτη ανακούφιση ε ;

Η αλήθεια είναι όμως πως ,όχι
Όσο κι αν ποθώ να ακολουθώ τέτοιες συμφωνίες
Είμαι ένας ρομαντικός μεθύστακας
Κλαίω στο πάτωμα της κουζίνας τα βράδια, κρυφά
Και προσεύχομαι να με ερωτευτεί ο πιο ελαττωματικός
από όλους
Με την ελπίδα πως
Ίσως τότε ,που ξέρεις
Γράψω επιτέλους
Και κάτι καλό

Χείμαρρος

Έτσι ήταν. Ορμητική. Δε μπορούσε να μένει σιωπηλή τις ώρες εκείνες που ένιωθε.

Μπαμ, έσκαγε. Τα έλεγε όλα. Δεν άφηνε στάλα να κυλήσει δίχως να ειπωθεί. Δεν την ένοιαζε τι θα χασει, τι θα κερδίσει. Όλα για όλα. Ή όλα ή τίποτα. Αν όχι όλα, τίποτα. Εκείνοι καμιά φορά τρομάζαμε, άλλες φορές μεναν σιωπηλοί και στην καλύτερη την φίλαγαν.

Μια ζωή της λέγανε να μην δένεται. Δε γινόταν. Δε δενότανε με όλους. Διάλεγε συνήθως ενστικτωδώς άτομα περίεργα, πληγωμένα, άτομα που είχαν ιστορίες να της πουν. Της άρεσαν οι ιστορίες, βασικά κάπου εκεί μπερδεύοταν. Της άρεσαν οι ιστορίες ή το ότι μέσα από αυτές ένιωθε κομμάτι του αφηγητή; Η λογική μονίμως απούσα. Θεωρούσε κατάρα την εμπλοκή της λογικής με το συναίσθημα. Έτσι κάπου στο δρόμο έχασε αυτό που αγαπούσε παραπάνω στον εαυτό της. Να μπορεί να μιλάει για ότι νιώθει δίχως φόβο.

Πλέον, φοβάται. Σκέφτεται πολύ. Δε θέλει να μιλήσει. Ο τοίχος που έπεσε κάποτε είναι ο χειρότερος της εφιάλτης. Ξέρεις ακόμα δένεται, μπορείς να το καταλάβεις, θέλει να μιλήσει μα πνίγεται, και συ κάθεσαι και κοιτάς ενώ εκείνην την πνίγει ο χείμαρρος που χει το όνομα σου.

Ιδανικός και ανάξιος εραστής

Δεν ήξερα τι μέρα είναι. Είχα ξυπνήσει με τρομερό πονοκέφαλο και αναγούλες. Κοιμόμουν με την ελπίδα να μη ξυπνήσω. Καφές, τσιγάρο, υπολογιστής. Ρουτίνα. Κακά νέα, θλίψη, σκέψεις τύπου “χάσιμο χρόνου η ζωή”. Ένα ποτήρι κρασί κόκκινο. Κλείνω τον υπολογιστή και τον περιμένω. Ξέρει ότι πίνω κρασί μόνο όταν κάνω τέτοιες σκέψεις άλλωστε το σιχαίνομαι όσο το ρολόι που χτυπά και γω ακόμη αναπνέω.

Να τος! Ακούω τα βήματα του από την είσοδο. Τον νιώθω όλο και πιο κοντά μου. Μια παύση κάπου εδώ, πρέπει να του ανοίξω. Είναι τόσο όμορφος, μέτριος σε ανάστημά, λευκό δέρμα και μαύρα μάτια ασορτί με τα ρούχα του... Με φιλά απαλά, μου χαϊδεύει τα μαλλιά, κάθεται στη θέση μου και πίνει το κρασί μου. Με κοιτά και γελά σιωπηλά, πάντα ήταν τόσο σιωπηλός.

Βάζω κι άλλο κρασί. Κάθομαι δίπλα του . Κάνει μια με το χέρι του και το χύνει. Δε του λέω τίποτα άλλωστε δε προλαβαίνω έχει ήδη αρχίσει να με γδύνει. Μου ανάβει ένα τσιγάρο και με σπρώχνει απαλά έτσι ώστε το σώμα μου να ξαπλώσει τελειωτικά πίσω. Με ξέρει τόσο καλά, κάθε σπιθαμή μου, περνά, την ακουμπά και την σκοτώνει. Τους σβήνει όλους.

Τόσο τρυφερός, ούτε ατέλεια. Άγγιγμα σα παραισθησιογόνο
χάπι. Διείσδιδει μέσα μου και κλείνει τις πληγές ,γεμίζει κενά.
Η κορύφωση έφτασε.

Τραβιέται. Με παίρνει αγκαλιά .

Δεν είσαι δικιά μου, οι κραυγές σου έχουν ζωή. Δε μου
ανήκεις. Μη κλαις δεν είναι η ώρα . Η ώρα εκείνη θα ναι
σιωπηλή αλλά μέχρι τότε ας πιούμε, ας πιούμε στις κραυγές
σου. Ήταν πάντα οι αγαπημένες μου και συ πάντα η
Αγαπημένη μου". Δε μου χε ξαναμιλήσει. Ήπα το κρασί
μου κούπα, τον κοίταξα και του ψιθύρισα “-Ωρα να φύγεις
Αγαπημένε μου

Αμφιβολία(Α)

Δύσκολο βράδυ

Βλέπεις ,ήσουν ο μόνος άνθρωπος

Που μπορούσα να δείξω αδύναμη

Τώρα πρέπει μια απόφαση να πάρω

Κι αγρυπνώ καθώς δεν είσαι εδώ

Να με συμβουλέψεις στο δίλημμα μου, αυτό

Να κάτσω αγκαλιά σου

Να σε ρωτήσω , τι πιστεύεις

Πως καλύτερα μου ταιριάζει

Μόνο εσύ δεν με δε θα με απόπαιρνες

Που σαν παιδί, σίγουρη για μένα δεν είμαι

Θα μου σκουπίζεις τα δάκρυα

Και ύστερα με αγάπη θα μου απαντούσες

Ότι ακριβώς χρειάζομαι, είσαι εσύ

Γιατί μονάχα εσύ πίστεψες τόσο σε μένα

Όταν στην αμφιβολία με πνιγα

Καταραμένη, πουτάνα αμφιβολία

Μου πήρες με τον φόβο

Την πιο αγνή μου, αγάπη.

Παραλογισμός (Α)

Κοιτάω την πόρτα
Περίπου δύο ώρες τώρα
Κλαίγοντας στον καναπέ
Με αρρυθμίες
Χάνω το κεφάλι μου
Ούτε να δεις αν είμαι καλά
Μια κλήση
Ένα πως είσαι
Καταρρέω
Και συ μου λες πως σε πιέζω
Συγνώμη
Δεν το ήθελα
Πονάω
Μάτια μου πονάω
Μην με αγνοείς
Η απομάκρυνση
Στα δύο κόβει την ανάσα μου
Χάνω εμένα
Και συ νομίζεις
Πως θέλω το θύμα να μαι
Εγώ το μόνο που ήθελα
Ήταν να είμαι δική σου
Μα για δες με
Σε ένα υπόγειο
Σε περιμένω μπας και φανείς
Και λάθος βγω

Πως πια δε μ αγαπάς
Πως φεύγεις
Πως ο έρωτας σου πέθανε
Και μου τον άφησες στα χέρια
Χαρίζοντας μου αυτή την σιωπή
Σε τούτο το υπόγειο
Καθώς σε περιμένω
Μα εσύ ξανά, δεν ήρθες

Θα κάνω άλλο ένα τσιγάρο
Νομίζω πως ανακατεύομαι
Θα με πείσω πως όλα αυτά
Παράνοιες μου είναι
Θα κλάψω κι άλλο
Ίσως φτάσει στα αυτιά σου
Ο σπαραγμός ετούτος
Κι πάλι μόνη δε μ αφήσεις
Μα ποιον κοροϊδεύω
Δε γαμέται
Τα χουμε πει
Μέχρι να γυρίσεις
Εγώ θα σου γράφω

Η Μούσα

Η Μούσα κουράστηκε
Άνοιξε τα παράθυρα
Και ορθάνοιχτα άφησε τα παντζούρια της
Ξάπλωσε ξανά, ύστερα από κεινο το μπάνιο
Έηρθε το δώρο της, χάρηκε
Έυστερα θυμήθηκε πως της το πήρε ,η ίδια
Κάπως έπεσε ξανά

Αυτή η θλίψη δε λέει να σταματήσει
Αλλά πρέπει να πάει και απόψε για δουλειά
Πεταμένα στο πάτωμα ρούχα
Μεσημεριανή ματωμένη Μαρία
Και κάτι νεύρα μαζεμένα
ίως αν φάω κάτι, ο πόνος θα περάσει
Σκέφτηκε
Κι όμως δε ξανασηκώθηκε

Εκείνο το μεσημέρι η Μούσα αυτοκτόνησε
Για μια φορά σεβάστηκε το συναίσθημα
Εκείνο που τόσο επιδέξια διάλεγε να δώσει
Σε όλους εκείνους που ανάγκη το είχαν
Κι εκείνη τόσο τους ήθελε
Μα ήταν άτυχη
Είχε ξεχάσει στην πορεία
Πλανεύτηκε και πίστεψε στην ελπίδα

Η ελπίδα έριξε την Μούσα από το μπαλκόνι
Την έριξε για να βρει όλα εκείνα τα γιατί
Την έριξε για κάθε αίσθημα αποδοχής που χάρισε
Για κάθε έμπνευση που εκείνοι πήραν
Για όλα εκείνα τα μυσά στα οποία την άφησαν

Η Μούσα έπεσε να βρει όλα εκείνα που τις άξιζαν
Έπεσε μαζί με όλες εκείνες τις δικαιολογίες
Με όλα εκείνα τα βράδια που έκλαιγε
Και μη αρκετή ένιωθε
Η Μούσα γλίστρησε στις στάλες που της άφησαν
Η Μούσα έπεσε για να πεθάνει
Και έζησε ξανά

Νυστάζω (Α)

Απόψε ήθελα να σου γράψω για την αποκατάσταση του λευκού .

Νυστάζω πολύ όμως .

Και θα σου πω κάνα δυο κουβέντες.

Δεν φταίν τα λεφτά.

Μήτε εσύ .

Φέρτε μου κάποια αίτηση ευθύνης να υπογράψω
εις το όνομα της τρύπας.

Της τρύπας κεινης της απουσίας.

Της απουσίας ,της αγάπης .

Αυτός είναι ο λόγος

Ή η δικαιολογία

Πάρτο ή πες το όπως θες

Σήμερα νυστάζω

Κι ας έχω λεφτά

Σήμερα σε αγαπώ λίγο παραπάνω από χθες

Σήμερα με αγαπώ πολύ παραπάνω από χθες

Κι ας μου φύτεψα την ανασφάλεια πως ίσως

Κάποια βραδιά με άλλη πας

κι ας ιδανικά είμαστε

Γιατί στο ιδανικό δε πιστεύεις

Κι μονάχη την ευθύνη τούτη κουβαλώ

Μα ποια είμαι εγώ να τα γράφω ετούτα

Θα κοιμηθώ κι απόψε με την ενοχή

Τελικά με αγαπάω η ψέμματα μου λέω

για να αντέξω

Να αντέξω να βρω ξανά
εκείνη που στον δρόμο του πόνου,
μας ρημάδας ανασφάλειας
πως δεύτερη είμαι ,έχασα.

Μου λείπεις
Δεν φταίς
Μη κλαίς για μένα
Το θέμα είναι να μη με ξεχνάς
Σε παρακαλώ
Μη με ξεχνάς
Σε παρακαλώ
Να με αγαπάς
Κι στα λευκά μη βουτάς
Μονάχα στην αγκαλιά μου
Θα σε ικετεύω μέχρι να τα καταφέρουμε
Θα τα καταφέρουμε
Για κεινες τις άσπρες μέρες
Που μας αξίζουν
Αγκαλιά να μας βρουν

Στη γυναίκα της ζωής μου

Κι θα ψάχνουνε
Λέξεις
Να μοιάσουν με όσα μεις έχουμε
Όσα περάσαμε
Εγώ θα νευριάζω μαζί σου
Και συ με μένα
Αλλά θα μας αγαπάμε
Όπως κάνεις δεν γνωρίζει
Με δαίμονες και χωρίς
Θα είμαι για πάντα δική σου
Και συ για πάντα δική μου
Γιατί αγαπήσαμε την ελευθερία
Όταν οι άλλοι λυσμονούσαν κλουβιά
Τα σε αγαπάω μας διαφορετικά
Δεν καταλαβαίνουν
Δε χρειάζεται
Σε αγαπώ
Σε ευχαριστώ που υπάρχεις
Και ψάχνουμε ένα περίπτερο
Τσιγάρα να πάρουμε
Ενώ αδύναμες κι ελεύθερες
Αγκαλιαζόμαστε
Κι σε κανέναν δε μαρτυράμε
Πως ζήσαμε
Όσα θελήσανε
Σαν ποτέ να μη πεθάναμε .

Σε αγαπώ (Α)

Δεν είναι όλες οι μέρες ίδιες
Και απόψε καίγομαι ολόκληρη
Να λυτρωθώ σε μια παλίρροια
Μια παλίρροια από οινόπνευμα
Σταμάτησα με το κλάμα από σήμερα
Έτσι μου είπα
Και τέλος η πίστη στα αύριο
Σιχάθηκα να ακούω αλλά αύριο
Θα τα πνίξω μαζί με το κλάμα
Σε μια θάλασσα τζιν τόνικ στημένο

Ακόμα το παίζω στα ζάρια
Τι τα θες;
Έξερες, θα μου λέγε
Αν εδώ ήταν
Αλλά δεν είναι
Και πάλι νιώθω μονάχη μου
Και διάολε σιχάθηκα
Σιχάθηκα να νιώθω μονάχη μου

Δε θα είναι καλή πρώτη εικόνα
Σκέφτομαι, για τον γιατρό μου
Δε γαμίζεται, πρώτη φορά θα είναι ;
Καλύτερα να μου βγει το όνομα
Εγώ τυφλή δε θέλησα να είμαι
Πολύ ωραία μάτια έχω
Για να τα βγάλω ώντας άτιμη

Στο διάλογο, να πάτε
Σήμερα δεν έχω ηρεμία
Μου λείπει η αγάπη
Με διαλύει η απόσταση
Θα πω ένα ποτήρι
Για κάθε βράδυ απουσίας
Θα ποτίσω τον νταλκά μου
Να το βουλώσει
Σε κάποια διαδρομή ταξί
Πίσω στο σπίτι
Καθώς θα ορκίζομαι
Ότι δε θα ξαναπιώ

Απόψε δεν έχω ησυχία
Που είναι τα μαλλιά να μου χαϊδέψει
Η αναμονή είναι ηδονή
Μα και μαχαίρι τραβηγμένο
Σε ευθεία γραμμή
Βαθιά
Να πιάσει καρδιά
Θα το αφήσω εκεί
Μέχρι να γυρίσει θα το κουβαλώ
Όχι πως φταίει κείνος
Δικό μου είναι τα μαχαίρι
Μα να το βγάλω δε μπορώ
Θα σβήσει το μέσα μου
Ότι μου έμεινε
Είναι ο πόνος

Ότι μου έμεινε
Απόψε από συναίσθημα

Τα χει αυτά ο έρωτας
Έρωτας με χαρτάκι αναμονής
Πότε είναι η σειρά μου ;
Πότε θα μπορώ να σου φωνάξω
Πως σε αγαπώ
Δίχως να πρέπει να κρυφτώ
Δίχως άλλο να περιμένω
Δίχως να δίνω δεκάρα
Για το γαμημένο το τάιμινγκ
Και τον γαμημένο τον κόσμο

Θα ντυθώ
Θα βάλω ένα ρημάδι φόρεμα
Θα βγω να γίνω κούπα
Χρειάζομαι να κλάψω
Αν χάσω και το κλάμα
Χάθηκα
Τελείωσα
Πάμε πάλι την αρχή
Θα βγω
Θα πω
Θα γίνω ένα με το πεζοδρόμιο
Μπας και θυμηθώ
Λίγο
Πως μοιάζει η ξεφτίλα
Δίχως αξιοπρέπεια
Μεθυσμένη
Θα θυμηθώ πως

Όπως είπε και η Μαλβίνα
Στον έρωτα δε χωρά αξιοπρέπεια
Θα βγω
Θα πω
Σε μισώ
Έδη
Σε ένα ποτό κοντά
Θα σε αγαπώ
Αυτή είναι η αλήθεια
Σε αγαπώ.

Μυαλό, ώρα Μηδέν (Α)

Ίσως πρέπει να σταματήσω
Να γράφω, πριν τον καφέ
Ειδικά, αν με κόβουν πόνοι
Στα δύο, γιατί η φύση
Αποφάνθηκε, πως μάνα δε θα γίνω
Τούτο τον μήνα.

Η Αφροδίτη δεν είναι πια ανάδρομη
Ας ανάψω, ένα τσιγάρο
Οι δηλώσεις δεν εξιλέωσαν
Ποτέ κανέναν
Τα στα "στα χα πει"
Στον έρωτα, με βουητά μοιάζουν
Λες και άκουσε, κάνεις
Σαν ερωτεύτηκε
Ο έρωτας είναι κουφός

Ο έρωτας είναι μαύρος
Κουβαλάει πάνω του
Κάθε χρώμα
Κάθε συναίσθημα
Ένας κουβάς ανακατεμένος
Και μεις βουτάμε τα πνέλα
Στον καμβά να δώσουμε χρώμα
Με μια άρνηση και
Ίσως κάποια ελπίδα
Λες και πόνο δε φέρει

Τούτη η κατάσταση

Μα η παλέτα γίνηκε μαύρη
Και ο έρωτας είναι τυφλός
Έτσι ,η λογική πόδι παίρνει

Δεν υπάρχουν λευκές σημαίες
Ούτε γλιτώνουμε τις παράπλευρες
Απώλειες.

Δυστυχώς για όσους αγαπούν
Τις προβλέψεις, με μαθηματική ακρίβεια
Στον έρωτα πέσαν έξω
Η καλύτερα, σκόνταψαν
σαν να τον χειριστούν
Κάναν.

Οι άνθρωποι έχουμε μια τάση
Να μετράμε τα σπασμένα
Δεν είναι κακό
Κακό είναι να τα μετράμε
Σε ανθρώπους που ερωτεύτηκαν
Λες και θέλανε να σπάσουν
Άλλωστε, βλέπεις ο έρωτας
Δεν σε ρωτάει
Τι ασφάλεια έχεις;
Κι αν σε καλύπτει
Στην οποιαδήποτε σύγκρουση

Ο πόνος είναι σιωπηλή συμφωνία
Η εξυπνάδα ανεπαρκής

Και η καρδιά στο τιμόνι
Προχωρά στο άγνωστο
Με έναν χάρτη
"Που οι πιο δύσκολες στροφές
Είναι οι ευθείες "
Όπως είχε πει κάποτε, κάποιος
Για αυτό, δεν συμμερίζομαι
Κανέναν σήμα κινδύνου
Κανέναν κατάλληλο χρόνο
Και ουδεμία τακτική
Πως θα ναι ίση
Στου έρωτα το πεδίο
Εδώ δεν έχει λευκές συμφωνίες
Όποιος τον έρωτα υποτίμησε
Εκείνος τον διέλυσε
Κατέρριψε κάθε θεωρία του
Και κανέναν στα κοντά
Δεν άφησε δίχως γρατζουνιά

Για αυτό και όταν μου λες
Πως τα ήξερα
Πονάω λίγο παραπάνω
Κι δε τα βάζω με σένα
Μα με τον εαυτό μου
Που τυφλή
Κουφή
Και ανεύθυνη ,βρέθηκα
Ακόμα να σου γράφω
Μέχρι να γυρίσεις
Σαν εκείνη που χάσε το μυαλό της
Όταν εσύ το ερωτεύτηκες .

Ταφή

Έλα σώπασε

Εγώ εδώ να

Με κάποιο βιβλίο που δανείστηκα

Θα βγάλω και αυτό το βράδυ

Η αδυναμία μου στο να κοιμάμαι σε ξένα σπίτια με
τριγυρνά

Είπαν θα περάσει με τον καιρό

Ψέμματα ήταν

Δε πειράζει όμως

Το βιβλίο ανταμείβει κάθε λεπτό αϋπνίας

Ανίκανη μοιάζω πια για οτιδήποτε σε συναίσθημα μοιάζει

Μια νύστα την έχω

Έχω ξεχάσει πια μέχρι και θέατρο να παίζω

Που να κρυφτώ

Ποια μάσκα να φορέσω

Καταραμένο αλκοόλ

Θα πούλαγα την ψυχή μου

Για ένα μισό δείγμα έρωτα

Μα είναι όλοι τους φοβισμένοι

Περιλούζονται την ρηχότητα

Και γω κατέντησα

Με τα μούτρα τους να μοιάζω

Μικρή φοβόμουν την μοναξιά

Ειρωνεία πόσο της μοιάζω πια

Δε νομίζεις;

Τι να πεις και συ;
Ένα τίποτα, μια σιωπή
Ένα γαμήσι με μυρωδιά από τζιν
Μα δε γαμέται
Συνήθισα
Και θέλω το πετσί μου μα γδώρω
Πως τολμώ και τέτοια λέξη γράφω

Ανάθεμα, ποιον δρόμο η καρδιά πήρε;
Και που χάθηκε ο ρομαντισμός;
Και η αγάπη, που εξαφανίστηκε;
Δε μπορώ να σου απαντήσω
Τα μάτια μου κλείνουν
Δίχως βλέφαρο να κουνήσουν
Σημασία καμία πα δε δίδουν
Σε τούτη την κατάρρευση
Όποιου συναισθήματος
Πεταμένα και λουσμένα στο δάκρυ
Μια γωνία στον δρόμο πιάσανε
Και ύστερα ακούμπησαν στο τσιμέντο
Μα οι τρύπες ήταν ακόμα εκεί
Πάντα θα είναι

Ποίημα δίχως όνομα

“Εδώ καίμε μάγισσες, γαμάμε πουτάνες.
Έγραψε η Κατερίνα.
Αντίστροφη των ρόλων.
Παρανοούν τα πρότυπα.
Εδώ θα σας κάψουν οι μάγισσες.
Εδώ θα σας γαμήσουν οι πουτανες.
Μεσαιωνική εκδίκηση
Βάρβαρο ξέσκισμα.
Είδωλα και ιδανικά ζεσταίνουν μπουρδέλα καθώς
καίγονται.
Τρέχουν να κρυφτούν φαλοκράτες.
Ψάχνουν τρύπα να χωθούν αμαρτωλοί ιερείς.
Μπάτσοι άφαντοι.
Τέλος το ματάκι παλιοτόμαρα.
Κλειδαμπαρωθείτε θα σας φάμε.
Σήμερα λάκο σας σκάβουμε.
Δες την κακία πως τρομοκρατημένη τρέμει.
Δες το κόμπλεξ πως με φόβο τώρα μοιάζει.
Εδώ θα σας κάψουν μάγισσες.
Εδώ θα σας γαμήσουν πουτάνες.
Μαυροφορεμένες με λευκό πλατύ χαμόγελο.
Λευκά φορέματα για μαύρη νύχτα.
Μικροαστοί νιώθουν ξαφνική αγάπη για το σπίτι τους.
Η ανωμαλία του αντρισμού τους πάνω κάτω τρέχει
για να γλιτώσει.
Άδειασαν του Μεταξουργείου τα δρομάκια.
Βενζίνη σε κάθε του δρόμου σπιθαμή.

Βανδαλίζουμε κάθε σπίτι.
Ευνουχίζουμε τους μικροκαμωμένους.
Μας πάρα καλούν οι φουσκωτοί.
Μα ποσό μικρός ο αντρισμός σας τώρα μοιάζει.
Τους έχει στη γωνία να χαζεύουν.
Δεμένοι μα ξεχνούν
Τι δύναμη που η λαγνεία έχει
Τόσο νάζι, εκείνη πλησιάζει
Το χέρι απλώνουν
Μα πριν προλάβουν χαμογελά
Μπαμ
Ωραία η μυρωδιά της καμμένης φαλοκρατείας
Δε κλαίμε πια
Κυνηγάμε
Οι κυνηγημένες
Οι εξαθλιωμένες
Μάγισσες /πουτάνες
Μα για δες
Νοικοκυρές/ κόρες ακολουθούν
Πεταμένα εμπριμέ
Τώρα κρατούν ζωντανές τις φωτιές
Ξενυχιασμένες καργιόλες νιώθουν βαθιά την διείσδυση της
κακίας τους σαν ηδονή τελευταίας επιθυμίας
Ξεχύνεται η παρακμή
Την καλή σας εικόνα με χέρια βρώμικα απαγχωνίζει.
Ναρκομανείς /πούστηδες/λεσβίες/τραβεστί
Αγκαλιά με τα παιδιά σας
Λάγνο το βλέμμα στην όψη της νίκης
Χαμόγελα και γιορτή
Τα κόκκινα φανάρια αναμμένα
Σας κάψαμε την μικροπρέπεια

Πόρνες κ ξετσιπώτες
Μάγισσες και αμαρτωλές
Σας πατήσαμε απόψε τον πολιτισμό
Με τακούνια κόκκινα, μυτερά προσεκτικά γυαλισμένα
Απόψε δεν απέμεινε κανείς σας.
Απόψε γελάει η πίκρα μας.
Απόψε παρθένες οι ψυχές μας.
Πλύθηκε η βρωμά σας με δικαιοσύνη στο πεζοδρόμιο.
Απόψε χορεύουμε χαρούμενες αγκαλιά
Πάνω στα αποτεφρωμένα σας πτώματα
Καθαρές και ελεύθερες.
Εδώ σας κάψανε οι μάγισσες.
Εδώ σας γάμησαν οι πουτάνες.

Γράμμα από έναν πρώην αλκοολικό

Με κοιτάν περίεργα πλέον όταν θα πω όχι σε άλλο ένα.

Η ρετσινιά δύσκολα φεύγει όταν δεν σου βγήκε το μάτι αλλά το όνομα.

Αλλά δε γαμιέται έλεγα και έπινα άλλη μια γουλιά μα πλέον μένω στη σκέψη.

Και τι να περιμένω από ανθρώπους που δε κατάλαβαν ποτέ τον λόγο.

Πικρό και βαρύ να μοιάζει με την ζωή. Αφού δε μπορούσα να την αντιμετωπίσω την έπινα γουλιά γουλιά, καμιά φορά την κατέπινα ολόκληρη.

Δειλός σκεφτόμουν, μα γέμιζα και άλλο ποτήρι. Θυμάμαι πρωινά με την ξινίλα στον ουρανίσκο, καφέ και δυ ώρες αργότερα το πρώτο ποτήρι στο τραπέζι ακουμπάω.

Έπρεπε να πάω στη δουλειά, έπρεπε να δω κόσμο δεν ήξερα πως να διαχειριστώ τίποτα ξένο το οποίο μιλάει και μπορεί να εκφέρει γνώμη νηφάλιος. Δεν ήθελα να δω ούτε την αντανάκλαση μου. Κάθε μέρα και πιο άσπρος. Σαν τον πάτο. Χάλασε και το χιούμορ μου μαζί με το μπουκάλι που παράτησα στο ράφι.

Περίγελος και θέμα για συζήτηση τα μεθύσια μου, και οι παρεκτροπές μου όσες τουλάχιστον γινόντουσαν φανερές. Τα βραδιά που πίνεις σπίτι δε μετράνε είναι σαν ρεπό σε βροχερή μέρα. Ο κόσμος είχε πάντα κάτι να πει, και γω πάντα κάτι θα έβρισκα να πω για να μη δώσω σημασία.

Αλλά που να καταλάβουν από ταχυπαλμίες, κομμένες ανάσες, κλάμματα και εμετούς από το άγχος. Πού να καταλάβουν από σφίξιμο και εμμονή πως σε κυνηγάνε; Πού να καταλάβει ο κόσμος τον φόβο σου στο λάθος και στο ότι ποτέ δεν είσαι αρκετός; Αν δε νιώσεις να σε ρουφάει το

τσιγάρο σου γιατί ξέρει πόσο εθισμένος είσαι στη δήθεν γαλήνη που σε κάνει και νομίζεις πως σου χαρίζει μα μέρες σου κόβει;

Παραπατήματα σε δρόμους να σου θυμίζουν ότι ήσουν ένα καταλάθος βήμα κάθε ανθρώπου στο δρόμο του; Η μονή σου χαρά η μέθη, σε κάθε ερώτηση τι κανείς η απάντηση μηχανική άλλωστε είσαι εγωιστής ακόμα και πιωμένος μέχρι να σε ρίξει σε κάποια γωνιά και να κλαις.

Οι μαύροι σου κύκλοι μαρτυράν πως δε κοιμάσαι καλά και το βλέμμα της μητέρας σου, μάρτυρα την κατάντια σου.

Ο κόσμος λιγοστεύει γύρω και δένεσαι πιο πολύ με κείνο το καυτό υγρό στο λαιμό σου. Ξυπνάς σε μέρη που δεν θυμάσαι, γυρνάς σπίτι μα δε έχεις ιδέα πως, έχεις μπερδέψει τα χρώματα και τα κουτιά.

Κάποια μέρα ξυπνάς μόνος να πονάς, σε λευκό δωμάτιο μόνος δίχως ράφι να σε βοηθήσει. Στη καλύτερη βλέπεις κάποιον επιβάτη στη χειρότερη είσαι σε κείνο το δωμάτιο που η κοινωνία θεωρεί σωτήριο, μα όταν εσύ δε θες να σωθείς τι να σου κάνουν 4 τοίχοι.

Ίσως ήμουν τυχερός, ίσως πάλι φοβήθηκα, ίσως απλά ξύπνησα μα προτίμησα να με πνίξω εγώ κι όχι κάτι άψυχο να μου καίει την ψυχή. Μπορεί πια να μη γράφω όπως παλιά νηφάλιος άλλωστε μοιάζω να τα φιλτράρω κι ας μη το θέλω αλλά προσπαθώ να θυμηθώ την πιο μεγάλη μέθη, να δεις πως την λένε... Μα ξέχασα γιατί γέμισα άλλο ένα ποτήρι κρασί...

Μαζί (Α)

Θα θελα

Κάθε τελευταία φορά

Να είναι μαζί σου

Κάθε καινούργια αρχή

Να είναι πλάι σου

Κάθε δύση και κάθε ανατολή

Σε ένα κρεβάτι

Η κάποιο καναπέ

Ακόμα και σε κάποιο πάτωμα

Να μας βρίσκει αγκαλιά

Η πρώτη εικόνα μου

Εσύ

Μα και η τελευταία

Να είσαι ο πρώτος ήχος

Της ημέρας

Μα κι ο τελευταίος

Της νύχτας

Το άγγιγμα της καλημέρας

Το φιλί της καληνύχτας

Κάθε τι που δεν έκανα

Μαζί σου να το κάνω

Κάθε τι που δε θα ξανακανω

Μαζί σου να τελειώσω

Συγχρονίζω την ανάσα μου
Με την δική σου
Θα ήθελα όλα να σου τα δώσω
Όλα από την αρχή να τα πάρω
Κι όλα δικά σου να γίνουν
Από την πνοή μου
Στην την ψυχή μου
Μέχρι την ύστατη ηδονή μου

Θα θελα
Κάθε τελευταία φορά
Να είναι μαζί σου
Κάθε καινούργια αρχή
Να είναι πλάι σου
Μονάχα το τέλος
Ποτέ να μη μας βρει
Κι αν είναι να μας βρει
Ας είναι ,να μας βρει
Μαζί

Προχειρογραφίες (Α)

Έγραφα ένα από τα ωραιότερα μου κείμενα
Με σκηνή ,κάποιο υπόγειο στούντιο
Και παρομοιώσεις του τέλειου έρωτα, με την τελειομανία
της διόρθωσης προς την τέλεια παραγωγή.
Κάτι περί χρόνων, δειλών και ανασφάλειας.
Κάτι περί μούσας και τέχνης
Κάτι περί ενός κακού που σβήνει κάθε καλό
Κάτι περί του να μην επαναπαύεσαι στον έρωτα,
οδηγεί και είναι η πραγματική αγάπη .
Σαν εκείνη την ιδανική παραγωγή
Σαν κείνο το σε αγαπώ που μοιάζει
Με το τέλειο μπάσο, την σωστή στιγμή
Μα ανανεώθηκε η σελίδα .
Και θυμάμαι μονάχα αυτά .
Μπερδεμένα, δίχως σωστό χρόνο
Αν ήμουν σαν τους άλλους θα τα ρίχνα σε αυτόν
Κι ας λαχταρώ καμία φορά χαζή να ήμουν
Την ευθύνη στον χρόνο ποτέ δεν έριξα
Κι ίσως για αυτό να παιδεύομαι
Μέσα σε εάν και γιατί ,χορεύω
Στον πιο όμορφο ρυθμό που ποτέ έγραψες
Για κείνη την μούσα που την λάθος στιγμή
Γνώρισες .

Μηδέν

Να δώσω έναν κλώτσο στον κόσμο
Η μήπως στο κεφάλι μου;
Η όπως κάποτε αναρωτήθηκε κάποιος
"Να αυτοκτονήσω η να κάνω καφέ";
Ή όπως είχα κάπου διαβάσει
"Πόσο θα κάτσεις ;
"Να κάνω όνειρα ή καφέ";

Σχίζεται η ψυχή μου
Προσπαθεί να ισορροπήσει
Σε ένα από μετάξι
Φορώντας μαύρα 20ποντα πλιζερς
Θέλω να σωθώ από τον εαυτό μου ;
Ή να σώσω τον εαυτό μου ;
Και συ ;
Εσύ θα με συγχωρέσεις ποτέ ;
Ή θα με κοιτάς όλη μας την ζωή
Σαν το σκουπίδι που νιώθω ;

Δεν είναι πάντα άσχημα εδώ
Τους προσέχω όλους
Τους πήρα μαρμελάδες και μέλια
Που δεν αψηφούν τον νόμο της βαρύτητας
Κάθε πρωί τους έχω φρέσκο ψωμί
Και ύστερα όλο και κάνα γλυκό
Θα τους κρατάω στο ψυγείο για έκπληξη

Πονάνε οι ψυχές
Πονάει και η δική μου πολύ
Αλλά ,να δεις πως απαλός ο πόνος γίνεται
Κάθε που τους βλέπω να γελούν
Και ξεχνούν
Ξεχνούν φωνές και ενέσεις
κοσμητικά τρέλας και αρρώστιας

Και κάνουμε και καλαμπούρι
Η κυρά Φανή δε θα βγει
Μου το είπε σήμερα ένας νοσηλευτής
Αυτός και κάνα δυο ακόμα
Θέλανε να βοηθήσουν
Και επαγγέρονται άνθρωποι
Αισθάνονται και με βλέπουν
Βλέπουν πως πνίγομαι στο άδικο
Τρέμω από τις φωνές και την κακία
Κι με λυπούνται
Γιατί καταλαβαίνουν
Όσα δεν καταλαβαίνει
Ούτε κείνος ο γιατρός
Που τον πόνο μου του λέω
Δε του τον λέω
Αλλά να μείνει μεταξύ μας
Δεν φταίει ο δόλιος
Για την δική μου ανικανότητα
Να ανοιχτώ

Η κυρά Φανή έχει άνοια
Δε μπορώ να της το πω
Μου το είπανε κρυφά
Τους ζήτησα να βγω για να την προσέχω
Θα την προσέχω εγώ
Θεέ μου ,μακάρι να μπορούσα
να τους προσέξω όλους
Όχι όλους ,αλλά όλους σαν την Φανή

Ο κυρ Στέφανος λέει
Ότι είμαι ότι πιο καλό
σε άνθρωπο έχει γνωρίσει
Και κάπως νιώθω καλύτερα
Κι ας γνωρίζω πως δεν είμαι
Κι ας το κεφάλι μου χτυπιέται
Ολομόναχο του ,στον τοίχο
Γιατί βλέπει ένα τέρας
Ένα τέρας που πνίγεται
Μες σε ένα καζάνι που βράζει
Βράζει από συναισθήματα

Κι είναι πολλά τα άτιμα
Δεν αντέχω η αλήθεια είναι
Μέχρι χθες το βράδυ
Πίστευα πως πάω καλύτερα
Είχαν φύγει και τα ψυχοσωματικά
Χόρευα σε διαδρόμους
Τραγούδαγα
Οι γιατροί και οι ασθενείς
Όλοι λέγανε πόσο καλύτερα φαίνομαι
Μέχρι την αδικία να αντικρίσω

Μέχρι εκεί ήθελαν όλα
Για να πάμε πάλι από την αρχή
Πάλι στο μηδέν

Κατερίνα μεγαλώσαμε

“Κατερίνα μεγαλώσαμε.

Μεγαλώσαμε και ανάθεμα την ώρα.

Δεν έχει μπιμπερό πλέον ,κανα μπουκάλι κρασί και αν.

Νερό ξεχάσαμε τι πάει να πει. Άλλωστε μας έφυγε και η δίψα.

Δε τρέχουμε πια μη μας πιάσουν ,τρέχουμε μη τυχόν και χρόνο χάσουμε.

Δε έχει πια ύπνο το μεσημέρι.

Εδώ ξεχάσαμε τι θα πει ύπνος το βράδυ.

Οι σακούλες κάτω από τα μάτια μας είναι πιο μεγάλες από κεινες του σουπέρ μάρκετ.

Δεν έχει πλέον πακέτα με δώρα από την μαμά ,μόνο στοίβες από τσιγάρα.

Δε μας φωνάζει πια ο μπαμπάς γιατί ξεσηκώσαμε την γειτονιά .Πήρε το αφεντικό την θέση του .

Δε παρακαλάμε για βόλτες. Κλεινόμαστε σπίτι.

Σταματήσαμε να πνιγόμαστε επειδή τρώμε γρήγορα .Μα πνιγεί το άγχος πια.

Δε βρίσκω τους φίλους μου στο πάρκο ,δουλεύουν.

Η μαμά και ο μπαμπάς είναι μακριά και τελικά δεν είναι ωραία.

Δε με πονάει η κοιλιά μου από το φαί πια μα το κεφάλι μου από όσα τριγυρνάνε.

Σταμάτησα να ζωγραφίζω ,βάφομαι να κρύψω την κούραση.

Σβήνω όλα τα φώτα μη τυχόν και με δουν τα όνειρα μου
πως κατέντησα.

Δε γράφω κάθε μέρα, έχω στερέψει από ιδέες και ώρες
ώρες από ψυχή.

Και εδώ κουράστηκα μέχρι και να συνεχίσω.

Κατερίνα μεγαλώσαμε κι να σου πω και κάτι.

Κλαίμε.

Οι ξυπόλυτες

Εμείς είμαστε από εκείνες
Από κεινες που κόσμος έχει για αδέσποτες
Που ο κόσμος έχει για βρώμκες
Που περπατάμε πάντα ξυπόλυτες
Κι είμαστε παντού
Και πουθενά
Μας ξέρουν μέχρι εκεί
Μέχρι εκεί που εμείς θέλουμε
Και καθόμαστε λίγο από δω
Λίγο από κει
Σαν τις γάτες
Γιατί δεν είμαστε εμείς οι βρώμκες
Αλλά οι άλλοι
Εμείς είμαστε αγνές
Τόσο αγνές που δε το χώρα ο νους τους
Και τσι κάθε που μας βλέπουν
Κάπου να καθόμαστε
Και να μη φεύγουμε
Τρόμος και ανασφάλεια τους πάνει
Κι μεις μένουμε
Και αυτοί απορούν
Και μεις ξέρουμε
Ότι δεν χρειάζεται
Δε χρειάζεται
Να καταλάβουν

Το τσίπουρο (Α)

Μικρή μου άρεσε να κάνω κύκλους
γύρω από τον εαυτό μου
Τότε ο κόσμος το έβρισκε χαριτωμένο
Μεγαλώνοντας το είπαν ναρκισσισμό
Εγώ από την άλλη έχτιζα άμυνες

Θα ήθελα πολύ να με προσέχει κάποιος
Αυτή είναι η αλήθεια, και είναι η μοναδική
Κάπως όμως να την δεχθώ αδυνατώ
Βλέπεις όταν μεγαλώνεις στην επιβίωση
Κι για πολύ μόνη σου υπήρξες
Κάποια μέρα γίνεται συνήθεια

Ο κόσμος σε δείχνει με το δάχτυλο
Δε ξέρει πόσες φορές σε έδειξες εσύ
Πως να εξηγήσεις αυτή σου την ανικανότητα
Στο να δεχθείς βοήθεια ,να πιστέψεις στην αγάπη;
Όλα αυτά, βαρύ κάνουν το κεφάλι σου
Θες να σταματήσουν οι σκέψεις
Έτσι καταλήγεις στην κουζίνα
με το πρώτο ποτό, ίσως είναι απόγευμα
Κάποια ελπίδα σε αυτό που ποθείς
Σε χαϊδεύει καθώς εκείνο το τσιγάρο σβήνεις
Μπλέκεις με τους δαίμονες
και η ώρα πήγε 9.00
Ίσως τελικά να μην είναι ωραία
να κοιμάσαι μόνη .

Μοίρες

Την ώρα που γεννιόμουν

Εμένα την ώρα που γεννιόμουν οι μοίρες δε σχολάγανε αλλά είχαν μόλις δηλώσει μαζική παραίτηση και ξεκινούσαν επανάσταση. Και γω δίχως καφάσι μπύρες που εξηγεί την ανικανότητα μου να πιω έστω και μια γουλιά ακόμα και στα 22 μου, έτριβα τα ματιά μου με ιδιαίτερη απάθεια για το που βρέθηκα.

Μονάχη μου καθόμουν σίγουρα, μου έμεινε άλλωστε κουσούρι. Ίσως το να πάω τόσο κόντρα στην αδίστακτα ρομαντική φύση μου με έφερε σε αυτή την κατάντια. Μα δε γαμιέται παίζει κάπου χωμένο ένα χοντρό πλαστικό μεγάλο μπουκάλι τσίπουρο να βγάλουμε και αυτή τη νύχτα. Θα καταπιείς και απόψε ψέμα πολύ σκέφτηκα, και πιο πολύ εκείνο που σε ποτίζεις.

Δε χρειάστηκε να γίνω κοπέλα παντρειάς για να ρεζιλευτώ και να παιδευτώ στη ρημαδα την κοινωνία. Το κάνα με μεγάλο ταλέντο και ευχαριστίστη από μικρή, με ένα ανελέητο χαμόγελο που δεν είδαν να σπάει ποτέ κατάματα.

Φωτιά και ανάσταση και δυο παγάκια στο κρασί μου, έτσι γιατί είμαι και μέγας φλώρος όταν μου επιτρέπω να βιώνω τον πόνο στο πετσί μου. Αν τα σπάω λέει, και γελάω σαν παρανοική καργιόλα και σαστίζει το μισό μαγαζί καθώς γυρνάω τούμπα το τραπέζι όπως την ζωή μου κάθε φορά που μένει στάσιμη έτσι ρε παιδί μου για πάρτη της καρδιάς μου που μόνο αδύναμη δεν είναι σε ένα κόσμο που αν έμοιαζε με γκρεμό θα ήταν σίγουρα πιο ανακουφιστικός.

Χοροπήδηξα με όλη μου την ψυχή, το περπάτημα είναι το ίδιο χλιαρό με το μεθυσμένο σεξ δίχως ίχνος συναισθήματος. Κοιτά να δεις που χάσα το μέτρημα πόσες φορές έπεσα από εκείνες τις σκάλες και σηκώθηκα με τόσο νάζι, που σάστισε ο μαλάκας στη γωνιά. Την ώρα που

γεννιόμουναι οι μοίρες με πήραν αγκαλιά και μου παν εσύ
κορίτσι μου θα την καθορίσεις μονή σου, ανάγκη κανέναν
δεν θα έχεις παρά μόνο την αγάπη.

Μεθύσια (Α)

Είμαι έξαλλη
Θλιμμένη
Πιωμένη μονίμως
Κυκλοφορώ με προσωπείο
Και τραγουδώ ως μηχανισμό άμυνας

Γαμώτο
Γιατί
Ένα γιατί
Συνέχεια ένα γιατί

Και συμβουλές
Συμβουλές από παντού
Λες και όλοι τα καναν τέλεια
Λες και δεν έζησαν ποτέ
Κάτι μεγαλύτερο από τους ίδιους

Κουράστηκα να πίνω
Να πονώ
Να λείπεις
Να ακούγομαι αδύναμη
Κουράστηκα να σε ζητάω
Να σου νευριάζω
Να με διαλύω
Να μαζεύω μπαρ που δε δουλεύω
Για να μη γυρίσω σπίτι

Θα πεινάσω από έρωτα
Στην κυριολεξία
Δε θυμάμαι πότε έφαγα
τελευταία φορά σωστά
Κι όμως δε φταις πουθενά

Η ευθύνη του έρωτα είναι προσωπική
Όπως και η αυτοκαταστροφή
Κι ας κούρασα
Κάπου θα τελειώσει
Η έτσι η αλλιώς
Αλλά μέχρι τότε
Προβλέπονται μεθύσια.

Πάτωμα(Α)

Το φεγγάρι πάνω θεέ μου
Εγώ δω χάμω
Μεθυσμένη μαζί του
Θα χουμε πανσέληνο
Εγώ θα χορεύω κείνη την ώρα
Και θα μου χαμογελάει η Μαρήλια
Τον πόνο να μου κρατά μακριά
Που θα μου λείπεις
Και η αδερφή μου με είπε κακιά
Και η αλήθεια είναι πως κανείς
Δεν καταλαβαίνει
Και γω να χαθώ
από προσώπου γης θέλω
Η να εμφανιστείς στα ξαφνικά
Μια αγκαλιά να με πάρεις
Και τίποτα δε θα σου πω
Το ορκίζομαι
Κουράστηκα
Εγώ μονάχα αγάπη ζήτησα
Γιατί κλαίω στο πάτωμα ;

Πλήθος (Α)

Λίγη απόσταση
Λίγο ξέσπασμα
Ίσως λίγο παραπάνω
Αλλά περάσαμε ωραία
Θα περάσουμε και σήμερα
Και γνώρισα τόσο κόσμο
Γλυκό κόσμο
Αλλά ακόμα έψαχνα
Σε καμία γωνία
Να σε βρω
Σε κάθε γωνιά
Κάθε τύπος με το φυζικ σου
Ήταν σαν προσωρινή σεροτονίνη
Αλλά δεν ήσουν εσύ
Κανείς δεν είναι εσύ
Αυτό θέλω να θυμάσαι
Θέλω να με θυμάσαι
Κι να σκέφτεσαι
Δίχως καμία αμφιβολία
Ότι πάντα
Θα ψάχνω για σένα
Στο πλήθος

Το χειρότερο μου (Α)

Αυτές τις μέρες
Νιώθω αδύναμη
Μικρή
Ίσως για αυτό σας γράφω
τόσο πολύ
Ίσως κάποιος νιώσει λιγότερα μονάχος

Ο παλιός μου εαυτός
Θα είχε ήδη παραγγείλει
Ένα Γεροβασιλείου
Αλλά εγώ προς το παρόν
Έφτιαξα μια τηγανιά

Σταρχιδια σας
Το ξέρω
Κάπου πρέπει και γω
Την θλίψη μου να βγάλω
Θα ήθελα να ξεριζώσω την καρδιά μου
Κι ύστερα να την ταΐσω στα σκυλιά
Να πουλήσω την ψυχή μου στον διάολο
Και να ξεφορτωθώ
Το ρημάδι το ερωτικό
Συγγραφικό μου ταλέντο

Αυτό είμαι δυστυχώς
Μια ημι-τάλαντη τύπισσα
Που έμαθε να αραδιάζει

Την φωνή της ψυχής της
Με ιδιαίτερα ελκυστικό τρόπο

Μια ρομαντική εγωίστρια
Που ακόμα πιστεύει ,ανάθεμα
Πως θα πείσει τον κόσμο
Πως ο έρωτας δε πέθανε
Μα γραμμή στην γραμμή
Πέθαινε εκείνη

Ίσως να κάνω καιρό να γράψω
Ίσως ναναι και καλύτερα
Άλλωστε τούτο ήταν άθλιο
Αλλά ήταν το παράπονο
Πως πολύ θα μου λείπεις .

Άξια

Νταξει εμένα μου αρέσει ο Μπουκόφσκι
Μου θυμίζει και σένα πολύ
Μοιάζουν τα ρεμάλια μεταξύ τους βλέπεις
Ξύπνησα σήμερα και σε σκέφτηκα
Σημασία καμία δεν έχει
Ο καφές ήρθε στην ώρα του
Κι έχω μέρες να σε δω
Μα ούτε αυτό σημασία έχει ,έτσι δεν είναι ;

Πέθανε λέει σαν σήμερα
Με είχε ρωτήσει ένας πασόκος υπεύθυνος
Πώς τον διαβάζω αφού είμαι γυναίκα
Είναι ώμος και τελειωμένος αλκόολας μου λέει
Σα να περιέγραψε τον άντρα τον ονειρών μου
Σκέφτηκα σιωπηλά και ύστερα τον δικαιολόγησα
Απλά φτωχός που ήθελε αγάπη μα φοβόταν ,είπα

Έτσι έκανα πάντα σε ότι είχα αδυναμία
Έβρισκα η χαζή δικαιολογίες να πιαστώ
Ήθελα να χω κάποιον τέτοιο να προσέχω
Ήθελα να αποδείξω πως οι παρεξηγημένοι
Το μόνο που χρειάζονται είναι απλά αγάπη
Αλλά από κείνη την σιωπηλή
Που δε σου λέει μείνε
Από κείνη που κάνει αγκαλιές σφιχτές
Δίχως φυλακή να θυμίζει

Είσαι και συ ρετάλι μεγάλο μα καθόλου δε μου φταις
Δεν είμαι δα και καμιά αθώα του λόγου μου
Δεν γούσταρα ποτέ τα καλά παιδιά άλλωστε
Αυτά είναι για όσες να σοβαρευτούν θέλουν
Για τις υπόλοιπες υπάρχουν τύποι σαν τον Τσαρλς
Τύποι σαν εσένα που τους καρτεράς στωικά
Μπεκρήδες που σε καταντάνε αλκοολική
Για κάθε βράδυ που δεν φάνηκαν
Και συ τους ερωτεύουσιν σε κάποιο μπαρ μόνη
ώντας αξία της ίδιας σου της μοίρας

Η μη-αρκετη

(Cheers darling playing in the background)

Δε θα σε ερωτευτεί
Δεν έχεις ξανθά μακριά μαλλιά
Ούτε πράσινα ματιά
Δεν είσαι καστανή με χλωμό δέρμα
Δεν είσαι ούτε μικροκαμωμένη
Δεν είσαι ήσυχη
Ούτε ψαγμένη
Δε βγαίνεις σε κείνα τα μπαράκια
Δεν είσαι γνώστης

Καπνίζεις πολύ
Πίνεις πολύ
Είσαι έξυπνη
Πολύ
Μιλάς πολύ
Σε κάνει να γελάς
Πολύ
Δε του κρύβεσαι
Καθόλου
Είσαι ιδιαίτερη πολύ
Τον θες πολύ
Δε τον παίζεις πολύ
Εσύ όμως είσαι ρομαντική πολύ
Εσύ είσαι ερωτευμένη πολύ

Εσύ δεν του βγάζεις ασφάλεια
Και ας είσαι ότι η ψυχή του ποθεί
Είσαι επικίνδυνη γιατί είσαι συναισθηματική
Γιατί με τους άλλους είσαι κυνική
Μα με εκείνον μικρό παιδί
Εσύ τον αγκαλιάζεις στα μεθύσια του
Δε τον κρίνεις
Αφού μεθύσατε παρέα πως;
Εσύ πιστεύεις σε κάθε του ιδέα
Στηρίζεις κάθε του όνειρο
Τον βοηθάς να σηκωθεί
Κάθε φορά που ξέχνα τον εαυτό του

Εσένα σαρεσουν όλα πάνω του
Θες να χαϊδεύεις κάθε του πληγή
Κάθε του ελάττωμα να το φιλάς
Να τον χαζεύεις ενώ μιλάει για όσα αγαπά
Σου κόβει την ανάσα
Τον ποθείς τόσο
Το μυαλό σου ερεθίζεται σε κάθε του λέξη
Το κορμί σου τον ζητά
Θεέ μου
Σε κάνει ότι θέλει και δε το ξέρει καν
Μα δε θα σε διαλέξει ποτέ

Θα διαλέξει εκείνη
Την καλή

Την κοινωνικά αποδεκτή
Που μοιάζει με αυτήν που θα θελε η μαμά
Εκείνη που θα μιλά σε φίλους όταν βγαίνουν
Εκείνη που δεν αντιπαθεί τον κύκλο του
Εκείνη που θα του γκρινιάζει
Εκείνη που θα την κάνει αυτός ότι θέλει
Εκείνη που θα τον κατακρίνει
Εκείνη που δε θα την ποθεί τόσο
Εκείνη που δε θα ποθεί όσο εσένα
Δε θα τον ποθεί όπως εσύ εκείνον
Αλλά εκείνος θα διαλέξει αυτήν
Και συ θα τους κοιτάς καμιά φορά κλεφτά
Όταν έξω τους πετυχαίνεις
Και την στιγμή που ο κόμπος θα φτάνει στον λαιμό
Και θα αναρωτιέσαι ξανά τι σου έλειπε
Θα παραγγέλνεις άλλο ένα tanqueray πάγο
Θα ανάψεις και ένα τσιγάρο και θα πεις
Στην υγεία τους
Άλλωστε το ήξερες από μικρή
Οι άντρες προτιμούν την ασφάλεια
Ο ερωτάς θέλει θάρρος
Αλλά κάπου χάθηκε και αυτό
Σε κάτι ανασφάλειες του κώλου

Τέτρεις (Α)

Έχω θέματα με τους αποχαιρετισμούς
Και συ, το ξέρω
Είμαστε τόσο ίδιοι
Μα τόσο διαφορετικοί συνάμα
Εσύ δειλιάζεις να δώσεις τέλος
Σε πεθαμένες καλησπέρες
Που λέει και ο αγαπημένος Μήτσος
Και γω κάθε που φεύγεις
Η απουσία σου μου χαράζει
Την καρδιά βαθιά
Και κρύβονται μη δεις τα κλάματα
Μη με λυπηθείς
Καμιά φορά δε τα κατάφερνω
Αλλά δε γαμέται

Θυμάμαι μέρες που κοιμόμουν
Χωρίς αγωγή
Χωρίς άγχος
Χωρίς κλάματα
Χωρίς εφιάλτες
Ξέρεις μέρες του τέτρεις

Και μου λείπεις πολύ
Πιο πολύ από τι περίμενα
Μου λείπει ο έρωτας που κάνεις
Το πώς με γαμάς σαν την δική σου σκύλα
Και όχι αυτά δεν είναι χυδαία αλλά αληθινά

Μου λείπουν τα πρωινά μας
Τα βράδια μας
Οι σφιχτές αγκαλιές που φώναζαν σαγαπώ
Κι ας μην ακουγόταν τίποτα

Κι πονάει πολύ
Πιο πολύ από ότι περίμενα
Κι όμως στέκομαι εδώ και περιμένω.
Περιμένω στο σπίτι μου
Εσύ είσαι το σπίτι μου
Περιμένω έξω από την πόρτα
Να μου ανοίξεις
Μην αργείς
Κι όμως περιμένω ακόμα
Κι ας πονάει η υπομονή
Τέτοια ύστατη στιγμή
Η μέρα που σε γνώρισα
Που αξίζει
Αλλά μην αργείς άλλο
Μαραζώνω

Μαρηλού

Δε δίνω δεκάρα
Πως το ζείτε
Είστε ένα μάτσο δειλοί
Τόσοι δα
Και γω
Δε σας βλέπω καν
Δεν είναι το γαμώτο
Ίσως είναι που ήπα
Σήμερα καμία πεντάρα
Μαργαρίτες, κερασμένες
Όλες στην υγεία
Της μαρήλιας
Και του " να πάω να γαμηθούν"
Εθισμένη στον έρωτα
Προσωπική
Εγωιστική
Δική μου
Και μόνο
Υπόθεση
Να πάτε να γαμηθείτε
Έτσι χλιαρά
Όπως σας μάθανε
Να ζείτε
Τι θα πει ο κόσμος
Η μάνας σας
Και η γκόμενα
Που δε βρηκατε
Ποτέ το θάρος

Μη φανώ αγενής
Να παρατήσετε
Η τον χρόνο
Που δικαιολογία
Πιπλίσσατε
Ένα κρίμα
Στον λαιμό σας
Και μια ζωή
Να χύνει τον δικό μας
Κάναμε τα πάντα
Για το μηδέν
Κι έχουμε ακόμα
Τα πάντα
Και αυτό
Είναι κάτι
Που ποτέ
Δε θα νιώσετε
Κι είναι
Κρίμα
Μαργιλού
Σαγαπάω εγώ για όλους

Καναπές, ντοπαμίνες κι έρωτας (Α)

Σας γράφω κάτω απ' την κουβέρτα
 Σήμερα κρύβομαι
 Κρύβομαι από την ψ μου
 Ήπια διπλή την αγωγή μου χθες
 Πίστεψα πως έτσι θα νιώσω καλύτερα
 Πως η θλίψη θα με αφήσει ήσυχη
 Ξύπνησα όμως αγκαλιά της
 Και τώρα δε μου επιτρέπει
 Να σηκωθώ από τον καναπέ

Παραστράτησα στον εθισμό μου ξανά
 Ίσως να χει δίκιο, κι εκείνος
 Είμαι ασταθής λέει και δε με εμπιστεύεται
 Δεν μου χρωστά άλλωστε
 Τους δαίμονες μου να νταντεύει
 Κι ας παίρνω τους δικούς του αγκαλιά
 Κάθε που έρχονται
 Έτσι μοιάζει η αγάπη
 Κάνεις δίχως να ζητάς

Κρύβομαι σε έναν έρωτα
 Που ίσως δεν θα μείνει
 Που κάθε φορά που φοβάμαι
 Πως θα φύγει
 Τον ψάχνω σε υποκατάστατα

Ντοπαμίνης

Καμιά ευθύνη πάνω σε αυτό δεν έχει
Δεν είναι ο κακός, στο σενάριο ετούτο
Εγώ επέλεξα να το γράψω
Εγώ επέλεξα αυτόν για έμπνευση μου
Κι ήξερα πάρα πολύ καλά
Τον γολγοθά που θα με βρει
Κάποτε είχα γράψει πως η αυτοκαταστροφή
Είναι ολικά προσωπική κ εγωιστική υπόθεση

Κάπως σαν πρόβλεψη
Κοίτα να δεις που καμιά φορά
Γίνομαι σαν τα μούτρα του
Μη παρεξηγηθώ
Πολύ μου αρέσουν
Κάθε που τα χαζεύω
Η στα μπούτια μου
Ανάμεσα τα έχω

Κι έχω έναν έρωτα κρυφό
Όχι από κείνους που σας
γράφουν οι υπόλοιποι
Έχει προβλήματα
Τσακωμούς με ξυλωμένα τζάμια
Πόρτα που χτυπά στις 3 το πρωί
Σκληρές κουβέντες
Κλάματα
Ασυνεννοησίες
Και αντικρουόμενα τραύματα

Μα έχει ένα καναπέ
Με τις πιο όμορφες
Και τις πιο δύσκολες συζητήσεις
Έχει κατανόηση
Αγκαλιές που κουμπώνουν
Δύο ανθρώπους που αγκαλιάζουν
Τα προβλήματα ο ένας του άλλου
Δύο ανθρώπους που μεγαλώνουν παρέα

Γιατί κανένας έρωτας δεν είναι παραμυθένιος
Γιατί οι άνθρωποι δεν είμαστε παραμυθένιοι
Το θέμα είναι να βρεις εκείνο το έρωτα
Που δε τα παρατάει
Αλλά θα κάτσει μαζί σου σε κεινον τον καναπέ
Και θα σου πει "θα το φτιάξουμε ,μαζί"

Αυτή είναι η πραγματική ντοπαμίνη

Τα σχοινιά (Α)

Πολλή η θλίψη και μωρέ, κάπως ασήκωτη.

Ο ύπνος φέρνει παύση σαν ρθει, έστω κι αργά.

Μα το πρωινό που ακολουθεί θα σου χει σπάσει τους
ώμους

Τελευταία τα σχοινιά, γίναν συνήθεια

Κρεμέσαι και κρέμας

Ένα μιδίασμα στα χείλη ,να μην ανησυχούν

Κάθε βράδυ όμως γυρνάς

Φαύλος ο κύκλος

Πόσο σκληρό τελικά το να αγαπάς;

Τζαζ και τσιγάρα (Α)

Θα βάλω λίγη τζαζ να παίζει
Κι ύστερα θα στρίψω ένα τσιγάρο
Και θα σε νοσταλγήσω
Ίσως να κλάψω και λίγο
Δε πειράζει
Άλλωστε ότι κι αν κάνεις με την τζαζ
Μοιάζει ρομαντικό
Και γω γεννήθηκα ανίκανη
Μπρος
στον ρομαντισμό
Κυρίαρχος μα τρυφερός
Όπως ο ιδανικός
Σίγουρα για τα μάτια μου
Και οι νύχτες είναι κρύες
Μου τρυπάνε τα κόκαλα
Κι απουσία την ψυχή
Μά η γκρίνια δεν ωφέλησε
Ούτε και τούτο το τσιγάρο
Άραγε ο πονοκέφαλος
Να είναι αποτέλεσμα αυτού
Η ξέχασα ξανά νερό να πω
Ίσως κι τα δύο
Κι όμως είμαι πεπεισμένη
Πώς είναι κάτι ακόμα
Ίσως δεν έχει σημασία
Τελείωσε και το κομμάτι ...

Το μαχαίρι (Α)

Κάθε που αγαπάς
 Εμπιστεύεσαι τις αδυναμίες σου
 Παραδίδεις ο ίδιος το μαχαίρι
 Στα χέρια του άλλου, με κάποια ευλάβεια
 Ρισκάρεις να σου τις ανοίξει μια προς μια
 Και μορφή πληγής, να πάρουν

Μα εσύ ποντάρεις το τελευταίο σου χαρτί
 Ποντάρεις πως ετούτος ο άνθρωπος
 Ούτε που θα τις χαιδέψει
 Με κείνο το μαχαίρι
 Μα θα το πετάξει
 Η θα το κρατά
 Για κάθε απειλή προς αυτές
 Για κάθε απειλή προς τα εσε

Έτσι μοιάζει η αγάπη
 Τουλάχιστον στα δικά μου, τα μάτια
 Όσο αγαπώ, θα προστατεύω
 Θα προσέχω, δύναμη να μοιάζουν οι αδυναμίες
 Τα λόγια προσεκτικά
 Και οι ανασφάλειες σε διαρκή εργασία
 Έτσι ώστε να μην γίνουν εχθρός, του εμείς

Τα προσωπικά τραύματα στη ζωή συγκρούονται
 Η μάχη δεν είναι εύκολη
 Το θέμα όμως είναι

Ποιον πόλεμο θες να κερδίσεις ;
Εκείνον του εγωισμού
Η εκείνον του μαζί;

Κάθε που αγαπώ
Είμαι εκεί
Εκεί,για κάθε πληγή
Κάθε ανασφάλεια
Κάθε αδυναμία
Κάθε βράδυ κρύο
Με μοναξιά ντυμένο
Για όσο επιλέγεις
Την καρδιά μου να προσέχεις
Εγώ θα είμαι εδώ
Μα εσύ ακόμα
Παίζεις με κείνο το μαχαίρι.

Αδύναμη (Α)

Αν κάποιος μπορεί να ερωτευτεί την ζωή
Σίγουρα, τότε υπάρχει ελπίδα και για μένα
Άλλωστε δεν είμαι δα, και πιο περίεργη.
Εκεί εναποθέτονται και οι ελπίδες μου
Για τον έρωτα που τόσο ποθώ να ζήσω
Εκεί πιάνομαι, και ακόμα κρατιέμαι σε ένα "αξίζω"
Αξίζω να ελπίζω σε ένα τέλος της άδειας θέσης, στο
στρώμα
Κι σε νύχτες, κάπως πιο υποφερτές
Σε νύχτες, όχι άλλο μόνες
Θα σταματήσω όμως, εδώ
Πριν γίνω φορτική
Οι φόβοι μου χτυπάν και γω σκεπάζομαι
Με κείνη την ευχή
Να με ερωτευτείς.

Περασμένη Ώρα (Α)

Η επιλογή είναι υπόθεση,προσωπική
Εγώ,να,στέκομαι εδώ
Δίπλα σου να νιώθεις την αγάπη
Άλλωστε εσύ μου το θύμισες
Τα ευχαριστώ,μικρά ηχούν

Πάντοτε,η συζήτηση ήταν πιο βοηθητική
Από κάποια,οποιαδήποτε κριτική
Και ο καναπές σου
Πολύ βολικός
Σαν τα πόδια σου ένα πράμα
Που με χάνεις
Που με βρίσκεις
Εκεί

Πριν κλείσω να σου πω
Πώς η κακή παρέα
Καμία επαφή, με σένα έχει
ζορίζεσαι, ξεσπάς
Κάπως το χρειάζεσαι
Μα σίγουρα το αξίζεις
Θα ήθελα όμως να σε προσεχείς
Κι αν αδυνατείς λιγάκι σε αυτό
Άσε με εμένα
Θα σε προσέχω, εγώ

Θα σε χαϊδεύω
Το υπόσχομαι
Στα σκουπίδια σου
Λίγο παραπάνω
Κι ας είναι
Περασμένη η ώρα
Είμαι δω

Σφηνάκι

Ήμουν πάντα άνθρωπος που έτρεχε
Ήμουν όμως και άνθρωπος που πάντα έβρισκε χρόνο
Υποκειμενικά
Όλα
Θες
Και γω υπερβολική
Δε γαμέται
Στην υγεία σας

Ορθάνοιχτα

Ζορίζουν οι μέρες
Έχει κι καύσωνα
Μια γενιά στον αέρα
Χαμογελάμε κι ας είναι στραβά
Φταίει που ποτέ δε μάθαμε στα πολλά
Κι αν μάθαμε ξέραμε πως φεύγουν
Αγγελίες για εύρεση εργασίας
Βιογραφικά στο χέρι για μοίρασμα
Σουλτσάρισμα στους δρόμους
Για μια ευκαιρία
Ενοικιαστήρια που κόβουν φτερά
Μα τα όνειρα μεγάλα
Η επιβίωση μπροστά και οι στόχοι πίσω
Έχουμε όμως ανθρώπους σαν κι εμάς
Που καμιά φορά σαν εκατομμυριούχοι το ζούμε παρέα
Κι ας τρώμε ύστερα φάκες και τσιγάρα
Κρίσεις πανικού και χάπια για τον ύπνο
Που ξεχάσαμε να αγοράσουμε
Όταν είχαμε
Οι τυχεροί ηρεμούν σε αγκαλιές
Οι υπόλοιποι σε σειρές και καλαμπούρι με την παρέα
Ζυγίζουμε την ζωή με το συναίσθημα
Γιατί το χρήμα όσο κι αν θέλουν να πιστέψουν την
ευτυχία δεν έφερε
Όταν να την μοιραστείς δεν έχεις
Χτίσαμε σπίτι σε ψυχές
Να μοιάζουν με ασφάλεια
Και την ηρεμία μας βρήκαμε σε δυο κουβέντες
Τι κι αν ζορίζουν οι μέρες
Κι ζεστή γίνεται ανυπόφορη

Μια γενιά έμαθε να ζει στο χάος
Και αρνείται να τα παρατήσει
Όσο ονειρεύεται με ματιά πάντα
Ορθάνοιχτα στην ελπίδα.

Βάλτος (Α)

Κάποια στιγμή
Είχα βάλει τα κλάματα
Την ώρα του σεξ
Δε θυμάμαι αν ήταν
Κατά την διάρκεια
Η στο τέλος
Βέβαια τότε ήταν από χαρά
Του το χα πει
Δε με πίστεψε ποτέ
Σήμερα έβαλα τα κλάματα
Στο τέλος ενός οργασμου
Φυσικά μόνη
Για χιλιοστή φορά
Τον τελευταίο καιρό
Και ύστερα έστριψα ένα τσιγάρο
Κι έκλαιγα κοιτώντας το ταβάνι
Καθώς σκεφτόμουν
Πως απέτυχα
Για άλλη μια χρονιά
Πέρσυ τέτοια εποχή
Πίστεψα πως η ζωή
Ίσως αλλάξει
Πως επιτέλους
Ο κύκλος αυτός θα σπάσει
Δεν είχα την παραμικρή ιδέα
Πως θα τον ερωτευτώ
Ούτε κανέναν τέτοιο σκοπό

Φωτιά να πέσει να με κάψει
Κάποιος πίστεψε στο ταλέντο μου
Κάποιος επέμενε πως μπορώ
Κάτι να κάνω
Ενώ εγώ ήμουν ακριβώς
Στην ίδια θέση με τώρα
Μαυρισμένη
Πιστεύοντας πως απέτυχα
Ξανά, παταγωδώς
Το παιδί, μέσα μου έλαμψε
Κάποιος μας πιστεύει
Κάποιος μας προσέχει
Κάποιος μας υπόσχεται
Πως θα είναι εκεί
Το παιδί μέσα μου
Δεν ήταν όμως πια
Τόσο παιδί
Βλέπεις η επιβίωση
Παραποιεί
Δίχως να καταλάβεις
Κάπως μαντάρα τα έκανα
Κάπως τελικά
Δεν είναι εδώ
Και σίγουρα
Με τόσο δηλητήριο
Που με ποτίζω
Το παιδί μέσα μου
Δε λέει να το βουλώσει
Κι όλο μου φωνάζει
Να το προσέξω
Και εγώ όλο του λέω

Πως κουράστηκα
Κι άλλο ένα σφηνάκι πίνω
Θα ήθελα και γω
Κάποιον να με προσέχει
Κι ας λένε ότι έχουμε
Μονάχα εμάς
Είναι η αλήθεια
Μα είναι μια αλήθεια
Τόσο πικρή και μόνη
Σαν τις ουσίες
Που μπερδεύω για να ξεχάσω
Πως στην ψάθα θα πεθάνω
Μονάχη
Θα γράφω για τον έρωτα
Που με σιχάθηκε
Που μεθυσμένη
Κι όχι μόνο
Έκανα κύκλους
Όλα θα τελείωναν
Με μια αγκαλιά
Η τουλάχιστον
Έτσι πιστεύω
Αλλά τι σημασία έχει
Η αποτυχία
Δεν απέχει πολύ
Από τον έρωτα
Μια ξεφτίλα δρόμος
Και γω κάτω
Στο πεζοδρόμιο
Ακουμπάω του κουφάρι μου
Και περιμένω

Εκείνον τον κάποιον
Να με σύρει
Γιατί καμιά φορά
Τούτη η ζωή
Θέλει ένα ζευγάρι χέρια
Να σε τραβήξουν
Από τον βάλτο
Που σε πέταξες .

Τι τα θες (Α)

Περνάν οι μέρες
Και συνειδητοποιώ
Πως είμαι μάλλον, καταδικασμένη να σε θυμάμαι
Για περισσότερο από ότι σε έζησα
Δε γαμέται
Σε γενικές γραμμές καλά
Λίγο πιο ευαίσθητη ξανά
Ίσως πρέπει να ξαναρχίσω τα χάπια
Θα δείξει
Οι άντρες, σαν μπλούζα
Που βαλα μια φορά και βαρέθηκα
Κι αν κάποιος κομμάτι πιο ενδιαφέρον είναι
Θα το διαλύσω η ίδια
Ύστερα θα γυρίσω σπίτι
Μεθυσμένη κλαίγοντας
Θα στείλω κάποιο μήνυμα
Που ύστερα θα σβήσω
Και πασαλυμένη με την μάσκαρα
Θα κοιμηθώ μετρώντας ελπίδες
Άλλο ένα βράδυ
Μόνη .

Making love (A)

Αναζήτηση πορνό

"Κάνοντας έρωτα"

Ψάχνω κάτι να σε θυμίζει

Να μας θυμίζει

Τίποτα δε φτάνει κοντά

Βάζω εκείνο που δεν έχει πρόσωπα

Ούτε κανένα χαρακτηριστικό

Θέλω να φανταστώ πως είμαστε εμείς

Κλαίω ήδη στην σκέψη

Θεέ μου,μου λείπεις τόσο πολύ

Που τελείωσα μέσα σε δεύτερα

Σκεπτόμενη πως με φιλάς

Συνέχισα να κλαίω

Αφού τελείωσα

Κι είπα να το γράψω

Σου έστειλα και μήνυμα

Απόψε σε πήρα και τηλέφωνο

Να σε ακούσω ήθελα

Πόσο σε πεθύμησα

Πόσο μου λείπεις

Πόσο θέλω να τα παρατήσω όλα

Και ναρθω να κουμπώσω στην αγκαλιά σου

Όπως πουθενά αλλού;

Απόψε δεν είχε δουλειά

Κι το μυαλό μου όλο πως σε άγγιζε

Σκεφτόταν

Και έτσι με έτριβα στη μέση

Σαν όταν έτριβα εσένα
Να έρθω λίγο πιο κοντά
Στις πιο γλυκές μου και όμορφες αναμνήσεις
Ακόμα κλαίω
Ακόμα μου λείπεις
Άραγε με σκέφτεσαι ;
Με ποθείς τα βράδια;
Με νοσταλγείς τα πρωινά ;
Η είμαι όσα να ξεχάσεις θες ;
Οι τάσεις φυγής για να ξεχάσω
Απέτυχαν παταγωδώς
Τούτος ο έρωτας τελικά
Ήτανε πάνω από μας
Δε γίνεται έτσι να τελειώσει
Μας αξίζει μια προσπάθεια
Κάπως πιο σωστή ;
Τι λες και συ ;
Θα ήθελα μια ευκαιρία
Στον παράδεισο
Σε έναν χωροχρόνο
Πιο κατάλληλο.

Η Ρόζα, οι ασυναρτησίες, ο θυμός κι το μυθιστόρημα (που έρχεται) (Α)

-Ο Μπάμπης τι έγινε;
-Τον Μπάμπη ξεχνατον
-Γιατί τι έγινε ;
-Μας παράτησε και έφυγε, με την γκόμενα του
την Ρόζα

Ε, τα άλλα τα ξέρετε
Ο μάγκας παράτησε την Ρόζα
Η Ρόζα τα χάσε με τον μόρτη
Κι ύστερα την ρωταγαν κάτι άλλοι
Πόσα θέλει
Μα τόσα είχαν

Κι η Ροζα τα βάλε μαζί της ξανά
Κι είπε να της γράψει δύο λόγια
Για να μην της ξαναφύγει ο μάγκας
Όχι της Ρόζας
Η Ρόζα άλλωστε ήταν η έμπνευση

Η έμπνευση έχει δύναμη
Είναι συναίσθημα που σε κουνά απτά χέρια
Σε πετά μια στον τοίχο
Μια στον δρόμο
Κι ύστερα αγκαλιά
Μπερδεμένη πολύ
Σαν τέτρις
Ξέρεις

Ε,με το που ξαναγεννηθεί ο μόρτης
Δε χρειάζεται άλλη έμπνευση αλλά ασφάλεια
Και βασικά βαρέθηκα να γράφω
Κάπως νευρίασα

Να τον γαμας πολύ
Να γαμιέστε σαν τα σκυλιά
Ακούς σαν τα σκυλιά
Να τον θες
Ακούς ;
Να τον θες
Και να τον προσέχεις

Να σε νοιάζει
ΝΑ ΣΕ ΝΟΙΑΖΕΙ ΓΑΜΩ
Αλλά όχι όσο ένοιαζε εμένα
Όχι ότι θα φύγει από σένα
Που αρχίδια ;
Αλλά πέρα από ένα μεγάλο
ΑΝΤΕ ΓΑΜΗΣΟΥ
Έχω κλάψει κάπου ένα τεράστιο
ΣΑΓΑΠΑΩ

Για αυτό νόμιζες ότι σε κοίταξα περίεργα
Δεν ήταν για αυτόν
Ήταν γιατί δεν έχεις ιδέα
Ιδέα τι έχεις
Εγώ θα σας προσέχω από την γωνία
Σιωπηλή και λιγάκι μεθυσμένη
Θα κάνω τσιγάρο
Και θα σου θυμίζω
Θα σου θυμίζω
Τι έχεις .

ΥΓ. Αυτό το κείμενο δεν είχε σκοπό,ούτε νόημα , δεν
ήθελε τίποτα να είναι ,αλλά σίγουρα ήταν περισσότερα από
σας.Οποιαδήποτε ομοιότητα με την πραγματικότητα είναι
πρόβλημα σας
Εγώ είμαι απλά συγγραφέας

Της νύχτας τα καμώματα

Τι νομίζεις;

Ότι τα παιδιά της νύχτας

Δεν λησμονούν την μέρα ;

Ότι οι συνήθειες μας είναι

Μονάχα κακιές;

Πως όταν γυρνάμε σπίτι

Το πρωί κι αντί για πρωινό καφέ

Κάνουμε τελευταίο τσιγάρο

Πριν τα μάτια μας κλείσουμε

Δεν φανταζόμαστε μιαν άλλη ζωή ;

Μην παραποιείς τα λόγια μου

Δεν σου είπα πως δεν περάσαμε καλά

Όσα σου μαθαίνει η νύχτα

Δε στα μαθαίνουν στο σχολείο

Από τους υπόλοιπους

Μέχρι εσένα

Έχεις άλλη μια οπτική

Και έναν δρόμο

Όχι τόσο ρομαντικό

Ούτε τόσο φωτεινό

Αλλά όση βρώμα

Τόση ψυχή

Γιατί μάτια μου

Η νύχτα θέλει στομάχι

Δε τις αρέσουν οι δειλοί

Μήτε οι ψεύτες

Έχει κανόνες άγραφους
Παρεξηγήσεις
Μα και αγκαλιές
Αλλά είναι και η ρετσινιά
Τα παιδιά της νύχτας
Πως δεν κάνουν λένε
Λες και κάτσανε στο τραπέζι μας
Δύο κουβέντες να ανταλλάξουν
Λες και θα κάναμε το κόπο
Να τους μιλήσουμε για τα όνειρα
Για πρώινους καφέδες
Σε μεγάλα μπαλκόνια
Κυριακάτικα τραπέζια
Με παρέες καρδιακές
Κάποιες αγαπημένες νότες
Να ηχούν από πίσω
Αγκαλιές σε καναπέδες
Με ταινίες και κοτομπουκιές
Βόλτες μεσημεριανές σε βουνά
Για αναμνήσεις
Που μυρίζουν θάλασσα
Παρασκευή σε θέατρα
Και Σάββατα στο σπίτι
Με επιτραπέζια και
Ένα καλό μπουκάλι κρασί
Μια οικογένεια που φανταστήκαμε
Όπως την θέλει ο καθένας
Να γελά τα πρωινά με την γκρίνια
Αλλά δε θα μιλήσουμε

Έτσι μας έμαθε η νύχτα
Θα ανάψουμε ένα τσιγάρο
Θα πιούμε ένα σφηνάκι στην υγεία σας
Κι ύστερα με ένα χαμόγελο
Θα σωπάσουμε.
Το όνειρο μη τυχόν μας κλέψετε

Μέτριο

Μπαίνεις σε ένα μπαρ
Είσαι μέτρια γκόμενα και θες να φλερτάρεις
Δε μπορείς να στηριχτείς απλά στα γονίδια
Πόσο μάλλον αν είσαι σε κάποιο χώρο
Με κοινωνικά αποδεκτά δεκαριά

Σίγουρα θα βάλεις στον μάτι τον
"Σιγά μη κοιτάξει αυτός εμένα"
Θα παραγγείλεις ποτό πάγο σε χαμηλό
Θα το κατεβάσεις σα φορτηγατζής
Θα παραγγείλεις και δεύτερο στο τέταρτο

Θέλει θράσος πέρα από θάρρος
Και η βότκα είναι υποστηρικτική
Το να είσαι ένα τίμιο εξάρι σου δίνει τρεις επιλογές
Η να ξεκινήσεις μια έξυπνη συζήτηση
Η μία γεμάτη υπονοούμενα
Η και τα δυο
Αλλά όχι τόσο γρήγορα
Έχεις μάθει να κάνεις υπομονή

Για να πάρεις προσοχή πρέπει να δώσεις
Μη δώσεις όμως πολύ και από το φλερτ
Καταλήξεις στη λαμαρίνα
Οι πιθανότητες να διαλέξει εσένα
Μια στο εκατομμύριο
Κι αν πέρασες τον κανόνα με τις πέντε νύχτες
Δεν είναι και τίποτα
Ξέρεις άλλωστε το κλισέ
Οι μέτριες είναι δεκαριά

όταν η κουβέντα έρχεται
Σε μουτζουρωμένα μούτρα
Και μπλεγμένα μπούτια
Γεμάτα υγρό

Δε σου καίγεται καρφί μετά το τρίτο
Είσαι δεκάρι του ίδιου σου του εαυτού
Και αυτό δε το αλλάζει κανένα μπαρ
Κανένας άντρας
Καμιά κατάσταση
Ο ανταγωνισμός είναι μπανάλ και ξεπερασμένος
Η αυτοπεποίθηση είναι όμως
Εκείνο το στενό μαύρο φόρεμα
Που τελικά σου έβγαλε.

Άθλιο

Είμαι άθλια
Η δήθεν τέχνη μου
μα από τα ίδια
Αραδιάζω λέξεις σε α ενικό
νιώθω πιο σκληρή
μα με έχουν στη γωνιά
και με φτύνουν, μαρεσει ίσως
Ποίηση του ποδαριού
Έλα να στον βάλω λίγο στο στόμα
να μπεις
να προσποιηθώ
Και να γράψω καμιά μπούρδα
κλισέ τύπου συναίσθημα-σεξ
μπύρα-αλκοολ
μα ούτε μπύρες πίνω
ούτε ποίηση γράφω
Χρειάζομαι έμπνευση
η μήπως ταλέντο;
Δε γαμέται
Ξεπουλιέμαι μήπως;
Αναγνώριση και αποδοχή
από κάνα δυο που με διαβάζουν
σα τα χάπια τα βράδυνα
σκέτη συνήθεια πια
Έχω υπάρξει πεπεισμένη
πως θα φέρω κάτι όμορφο στη σαπίλα
αλλά απλά θέλω προσοχή
αυτό θα είναι, μάλλον
και τι όμορφο να φέρω
της μοιάζω λιγάκι κιόλας

Στα 23 δε σε συμπαθεί κανείς
Δε τους αδικώ
εδώ δε με συμπαθώ εγώ
Διάολε πως κατέντησα έτσι βαρετή
Ας ανάψω και άλλο τσιγάρο
ακόμα δε το κοιπα
τι θα χω μετά να γράφω
Να πάλι το έκανα
Καναπές, ο καλύτερος μου φίλος
Εγώ που σας μιλώ τόσο για τον ερωτά
γαμέμαι σα το σκυλί από ένστικτο
και γυρνάω σπίτι γοργά γοργά
να δω άλλο ένα επεισόδιο
και να αδειάσω το ψυγείο
πάντα τυλιγμένη με κείνη την κουβέρτα
και από κάτω κάποιο άθλιο βρακί.
Έβαλα τις παρομοιώσεις στον κώλο μου
Επίσης τον πίνω τελευταία σε καθημερινό τέμπο
Δε κοιμάμαι
και όχι επειδή έχασα το μέτρημα στις γραμμές
αλλά επειδή είμαι μια αχάριστη καργιόλα
με ανικανοποίητη φύση που θέλει το ιδανικό
ενώ εγώ παραμένω άθλια
σαν την τέχνη μου

Τα ερωτικά τρίγωνα

Τα ερωτικά τρίγωνα, είναι το φτύσιμο στον κόρφο.

Το "μη σου τύχει".

Έχουν πνιγμένα λόγια,πληγωμένα συναισθήματα.

Βλέμματα έντονα,κατεβασμένα κεφάλια .

Σμίγουν και συγκρούονται.

Προσποιούνται πως δε βλέπουν,και καταλάθος
σπρώχνονται.

Κυνήγι.Κρυφτο. Ψέματα. Καμία εμπιστοσύνη.

Στα ερωτικά τρίγωνα υπάρχουνε μόνο θύματα.

Ο εγκλωβισμένος στην ασφάλεια,που ευνούχο θυμίζει.

Ο παθητικός ζητιάνος μιας αγάπης λειψής.

Και ο ένοχος για τον κόσμο,ο αδύνατος να αντισταθεί σε
τέτοιο πρωτόγνωρο πόθο.

Όταν μιλάμε για συναισθήματα δυνατά και όχι μόνο για
στεγνή λαγνεία,

δε μιλάμε για έλλειψη λογικής.

Μιλάμε για κόμπους σε στομάχι και λαιμό.

Και πλήρης αδιαφορία στους ηθικούς νομους,

αυτής της ηθικής - ανήθικης κοινωνίας .

Οι συμβιβασμοί διατηρούσαν πάντα κενά.

Ο φόβος και η δειλία ,χαϊδεύονται με την δυστυχία .

Και το να ποτίζεις το νεκρό φυτό,δε το έφερε ποτέ πίσω
στη ζωή,όσο κι αν προσπάθησες.

Ο τρίτος δε προσδοκίες όσο κι αν ποθεί.

Είναι ρεαλιστής μέσα στην παράνοια ενός ανέλπιστου
ρομαντισμού.

Η προσμονή και το γαμώτο στο τέλος σκότωσε τον
ρομαντικό, και γέννησε τον κυνικό.

Τα βράδια δε κοιμούνται καλά. Ενοχές. Πόνος.
Ανασφάλεια.

Ένας πόλεμος χαμένος που κανείς ποτέ δε κερδίζει,μήτε
μσή μάχη.

Και δε ξέρω ποιον λυπάμαι περισσότερο, ούτε
στρατόπεδο θα διαλέξω.

Μα θλίβομαι. Για εκείνον που πούλησε την ψυχή του στο
βόλεμα πρώτα.

Ύστερα για εκείνον που ξέρει κατά βάθος την αλήθεια,
μα εθελοτυφλεί.

Και τέλος για εκείνον που ερωτεύτηκε τον λάθος
άνθρωπο,την λάθος στιγμή.

Οι γύρω όλοι δικαστές. Οι αναμάρτητοι.

Τρέχουν με το δάχτυλο να δείξουν,και λαχανιάζουν
για κάθε τι περα από την δική τους καμπούρα .

Ότι δε ζει ο άνθρωπος χλευάζει, δίχως να ακούει.

Έλα τώρα,αφού ξερεις, κανείς δε τα κάνει αυτά.

Η ζωή όμως λογαριασμό σε κανέναν δε δίνει , μόνο
χαστούκια .

Κάπου εδώ να σας παρακαλέσω να τοποθετήσετε τα
δικαστικά σας σφυριά ,

και τα κλισέ "εγώ ποτέ",κάπου ζεστά και σφιχτά.

Ξέρετε εσείς.

Και γω πρώτη και καλύτερη θα δώσω το παράδειγμα για
όσες φορές σαν εσάς έγινα .

Άβολο

Αν έχω κάπου ταλέντο
Αυτό είναι στο να με φέρνω πάντα
Σε άβολη θέση
Σα να μπαίνεις καθυστερημένη
Σε βραδιά ποίησης
Με χοντρά βαριά ψηλοτάκουνα
Και κάθε βήμα σου
Όσο και αν προσπαθείς
Να συνοδεύεται από ένα τς

Θέλω πάντα να υποβόσκει
Λίγος κίνδυνος
Σα να πηγαίνεις καλεσμένη
Σε παράσταση από τον Α
Με κάποιον Β
Για να δεις τον αγαπημένο σου Γ
Και τελικά να φεύγεις μόνη
Δίχως κανένα ίχνος εραστή
Πάνω σου

Τι κατάρα λατρείας στον μαζωχισμό είναι αυτή
αναρωτιέμαι

Καθώς φοράω το αγαπημένο μου συνολάκι
Και ανεβαίνω την Ερμού ενώ βρέχει
Φυσικά, με ψηλοτάκουνα
Σα να οργώνω καμία πασαρέλα Μιλάνου
Με ύφος πρωταγωνίστριας
Που μόλις έπιασε τον γκόμενο που γουστάρει
Με άλλον γκόμενο στο κρεβάτι της

Φάγαμε τόσο ξύλο σα παιδιά
Μα μείναμε πιο άστρωτοι
Από τα κρεβάτια μας
Να κάνουμε εφηβικά λάθη
Στην ενήλικη ζωή

Καμιά ντροπή για τίποτα
Ότι κι αν έπραξα
Κακό
Βρώμικο
Ότι ψέμα και αν ξέρασα
Όλα ήταν θέμα επιβίωσης
Και ακατέργαστων ψυχολογικών
Άλλωστε δεν έβλαψα ποτέ κανέναν
Παρά μόνο εμένα

Φάγαμε τόσο ξύλο
Που για να το ξεπεράσουμε
Βάλαμε άλλους να μας δέρνουν
Δεμένους σε κρεβάτια
Και τώρα μας αρέσουν πια
Και τα δύο

Μετράμε συνδρόμους σιωπηλά
Σε παρασκήνια
Βαθιά βαλμένους
Σαν φαλός μέσα σε κάποιον
Επιδέξιο κώλο
Και μας πονάνε μα όσο η ώρα περνά
Δικούς μας τους κάνουμε
Και σε οργασμό ερχόμαστε
Στην αποδοχή τους

Θέλει προσπάθεια μέχρι να γίνει σωστά
Όταν όμως γίνει

Δεν είναι πα άβολο
Και αυτό το σύνολο λέξεων
Δεν έγινε σωστά
Έγινε όμως για να νιώσω άβολα
Ίσως για να τιμωρήσει υποσυνείδητα
Τον πρωινό μου οργασμό.

Χορεύουν οι αστακοί ;

Ο Λάνθιμος και ο Φιλίππου

Γράψανε στον αστακό

Πώς είναι πιο δύσκολο

να προσποιηθεί κάποιος αναίσθητος συναισθήματα από ότι
ένας συναισθηματικός την αναισθησία

Μα ο ήρωας λύγισε και το σκάσε

Μοναχικός πήγε να ζήσει

Να ακούει μουσική ηλεκτρονική

Για να χορεύει μόνος

Οι μοναχικοί αγκαλιάζονται που και που

Μα δεν φλερτάρουν

Ο έρωτας απαγορεύεται

Η αγάπη είναι πράξη επαναστατική

Έβλεπα την ταινία πωμένη

Και κάπως τα έβαλα με τον εαυτό μου

Ένωσα πως με καταδίκασα και γω

Να ζω σε κανόνες αναισθησίας

Για μια επιβίωση δίχως ίχνος ζωής

Ίσως να σου έστελνα κάνα μήνυμα

Να διώξω την ενοχή

Και κάθε που ηχούσε κλασσική

Σε σκεφτόμουν

Σκεφτόμουν πόσο θα ήθελα

Έρωτα να σου κάνω σε τέτοιες μελωδίες

Κι ύστερα να σε αγκαλιάζω

Καθώς στα μάτια σου χαζεύω

Ξεχνώ τι παίζει στα ηχεία
Έτσι κατάλαβα πώς κάπως βαρέθηκα
Δε μου αρέσει αυτό που έγινα
Λυπήση ένωσα για όλες τις άμυνες
Που έπνιξα τον πραγματικό μου εαυτό
Και όλο αυτό για να χωρέσω σε νόρμα
Σε μια πεθαμένη ασφάλεια
Εγώ είμαι ευαίσθητη όμως
Επιρρεπής στο συναίσθημα
Ζω για ρομάντζα του πεζοδρομίου
Πουλάω την ψυχή μου τα χουμε ξαναπεί
Και με μαθηματική ακρίβεια
Θα ερωτευτώ τον πιο μοναχικό
Θα λυγίσω στον έρωτα
Παρα όλους τους κινδύνους
Και πέρα από κάθε αποφυγή
Θα τυφλωθώ οικιοθελώς
Και θα σε χορεύω καθώς ακολουθώ
Τα μόνα βήματα που πόθησα
Και όπως η αφή θα φέρει εμπιστοσύνη
Την ανάσα σου ακούω προσεχτικά
Δεύτερα πρωτού σε φιλήσω
Και έτσι ξαναζήσω

Παραλήρημα (Α)

Δε θέλω να το βγάλω
Το γαμημένο το βιβλίο
Θέλω να τα γράψω όλα
Σε ένα τετράδιο
Και να σου ανοίξω
Το κεφάλι χτυπώντας σε
Με αυτά
Μέχρι να λιποθυμήσεις
Κι όταν λπόθυμος θα σαι
Θα στα διαβάζω ένα ένα
Γεμάτη οργή
Και θλίψη
Θα στα ουρλιάζω
Να βγουν έξω τα σώθηκα μου
Μπας και επιτέλους
Ακούσεις εμένα
Και όχι τους άλλους
Πλέον κανένα νόημα δεν έχει
Κατηγορήσες εμένα για πληγές
Σε πείραζε το heartbreaker
Σε πείραζε ο καθρέφτης σου ;
Η ευθύνη μες στα μούτρα ;
Γιατί δεν απαντάς ρε;
Α,ναι ξεχασα είσαι αναίσθητος
Όντως,αναίσθητος
Έχεις γεμίσει και το πάτωμα αίματα

Ήσουν πάντα, έτσι λίγο δραματικός
Δε πειράζει
Δε ξέρω αν μαρεσει
Τώρα που δεν απαντας
Ναρκισσιστικές μαλακίες
Αλλά σε θυμάμαι αλλιώς
Για αυτό και νευριάζω
Νευριάζω με μένα
Που δε σε θυμάμαι
Μαλάκα
Αλλά
Χαδιάρη
Γλυκό
Έξυπνο
Και τόσο όμορφο
στα δικά μου μάτια
Τώρα όμως σημασία καμία δεν έχει
Αφού είσαι πια νεκρός
Τι νομίζατε ότι κλαίω
Από πόνο ;
Δε σας είπε τι καργιόλα είμαι
Έλα αφού τα ρίξε όλα πάνω μου
Και θα τα σηκώσω με περηφάνια
Άκαρδη σκύλα με ερωτεύτηκε
Και τον διέλυσα είπε
Το άκαρδη σκύλα το πα εγώ
Αυτός έχει πει καλύτερα.
Τέλος πάντων
Το βιβλίο δε θα το βγάλω
Η ίσως το βγάλω
Όταν πάψω να κλαίω

Σε κάθε γαμημένη συλλαβή
Που χαράζω για πάρτη
Κάποιου που όπως λέει
Δεν τον αγάπησα
Μακάρι να μην σας αγαπήσουν ποτέ,λοιπόν
Αν εγώ τον καργιόλη αυτόν δεν τον αγάπησα.

Κρατάς μυστικό ;

(G-old όταν φανταζομουν το ιδανικό)

Να μου φέρεις έναν έρωτα
Έρωτα να μυρίζει επανάσταση
Κι αν δε μου τον φέρεις
Θα έρθω να στον κλέψω
Έρωτα να ζηλεύει η πλάση όλη
Έρωτα σαν εκείνον στις ταινίες
Του γαλλικού κινηματογράφου που μ αρέσουν
Έρωτα να εμπνέει
Έρωτα να μιλά η γειτονιά
Να διηγούνται στον δρόμο τα παιδιά
Να γράφουν μουσικοί και συγγραφείς
Έρωτα τέτοιο ο κόσμος να μην έχει ξαναδεί
Έρωτα που τρέμουν μικροαστοί και φασίστες
Να πονάει το στομάχι
Να χτυπά η καρδιά λες και έξω θα βγει
Να χάνεται ο ύπνος
Να λιώνει το μυαλό στη σκέψη
Να θυμάσαι πως ήταν εκείνο το παιδικό χαμόγελο
Τσακωμοί σαν εκρήξεις
Κλάμματα στο ίδιο ή όχι πάτωμα
Αγκαλιές πάνω σε καποιο παράθυρο
Κρασί σε κάποιο μπαλκόνι
Και κάθε φορά ο πόλεμος κερδισμένος
Να μιλάμε δίχως να μας ενοχλεί
Που ανατέλλει ο ήλιος
Να μας παίρνει ο ύπνος αγκαλιά

Να ξυπνάς και να μην είμαι εκεί
Γιατί πήγα να μας πάρω τσιγάρα και καφέ
Και να σε βρίσκω στα παπλώματα
Με τα γατιά αγκαλιά , προησμένους
Να μου γελάς και για καλημέρα να με φιλάς
Να με τραβάς σε μέρη που το όνειρο σου γίνεται
πραγματικότητα
Και γω να φιλώ την χαρά σου
Να τρέχω από το πρωί στις πρόβες
Και ξάφνου να εμφανίζεσαι για ένα στο μέτωπο φιλή
Τέτοια στήριξη να μαθαίνει η δασκάλα στα παιδιά
Όπως τις μέρες που ξεχνάω όσα μπορώ
Και με κρατάς αγκαλιά ενώ έχω μουτζουρωθεί από το
κλάμα
όπως τις μέρες που δε μιλάς και λες πως καλά είσαι ενώ
πίνεις
Εγώ είμαι εκεί ήσυχη να περιμένω
Ενώ τα μαλλιά σου χαϊδεύω
Μα πρόσεχε σε παρακαλώ
Ο κόσμος είναι καμία φορά κακός
Κι αν έρωτα τέτοιο όντως
Τα ματάκια του αντικρίσουν
Πόλεμος θα αρχίσει
Για αυτό σε θέλω έτοιμο
Αν μια τέτοια επανάσταση αρχίσει;
Είσαι έτοιμος για αυτήν να πεθάνεις;
Και αν ο έρωτας αυτός νικήσει
Μόνο ένα θέλω ποτέ να μη ξεχνάς
Δεν υπάρχει πιο όμορφο και αγνό πράγμα

Απο να ζεις,να πολεμάς και να πεθαίνεις
Για τα μάτια που ερωτεύτηκες
Αλλά μη το πεις
Κράτα το για μας
Μυστικό.

Εγωισμός (Α)

Κοιτώ την σελήνη
Από παράθυρο
Τα φώτα σβηστά
Δε χρειάζονται
Ανάβω τσιγάρο
Στο πάτωμα ξανά
Με σκέφτεσαι άραγε;
Το χάπι για τον ύπνο
Δεν με έπιασε απόψε
Άραγε πόσος καιρός να περάσε
Από όταν το χέρι μου πιάσες
Κλαίω απόψε μονάχη
Προσπάθησα να προχωρήσω
Σε ξένα χέρια
Γυρισμένη, δίχως οπτική επαφή
Κλάματα με παιρναν στα πρώτα δύο λεπτά
Αφού εσύ δεν ήσουν
Πνιχτά στο μαξιλάρι
Άφηναν σημάδι
Στο επόμενο λεπτό
κάποια δικαιολογία
Να βρω να τους διώξω
Να μη τους ξαναδώ
Πόσα μηνύματα αναπάντητα
Όπως τα δικά μου σε σένα
Αυτοί σε μένα

Ρημάδης ,φαύλος κύκλος
Δε μου πάει το λαϊκό ρητό
Δε μου περνά τούτος ο έρωτας
Τόσο θέλω τηλέφωνο να σε πάρω
Άδικος κόπος
Δε θα το σηκώσεις
Άλλωστε σου είπα πως
Ξανά ,δε θα σε ενόχλησω
Κι όχι από το εγωισμό
Μα από αγάπη
Προσθέτοντας πως αν ποτέ θελήσεις
Να με καλέσεις
Θα περιμένω
Κι ίσως ο εγωισμός να πόναγε λιγότερο
Μα η αγάπη πάντα θα αξίζει περισσότερο

Ανάμνηση(A)

Της άρεσε που την ήθελε μαζί του
Κυρίως όταν την ήθελε μαζί του
Σε κείνο το δωμάτιο,που τέχνη έκανε
Ύστερα της έδινε τα ακουστικά
Και κείνη ξάπλωνε στο πάτωμα
Με τα ακουστικά στα αυτιά
Κι τον χάζευε ενώ εκείνος
Τα μάτια του πάντα έκλεινε
Ήταν η αγαπημένη της εικόνα
Και η αγαπημένη της ανάμνηση
Σε κείνο το δωμάτιο
Είχε ξεχάσει ένα τετράδιο
Είχε γράψει κάμποσους στίχους
Μα το πιο σημαντικό
Τον είχε ερωτευτεί
Κάθε φορά και λίγο παραπάνω
Και δε φαντάζεσαι πόσο ερωτευμένη
Ήταν
Ακόμα είναι
Μαζί του
Αναπολεί την εικόνα αυτή
Την ευτυχία και την γαλήνη
Που φέρει στην ψυχή της
Κείνη η σκέψη
Πως ξανά μαζί
Αγκαλιά με την τέχνη

Ήρεμοι μα και ερωτευμένοι
Θα ξαναγιώσουν.

Απορίες (Α)

Δύο μέρες τώρα κοιμάμαι
Κοιμάμαι ασταμάτητα
Με κάτι διαλείμματα
Να βοηθήσω καμία φίλη
Να φάω
Η να απαντήσω σε κάνα μήνυμα
Που περιμένω καιρό
Νιώθω μια κούραση
Η προσποίηση,με έχει εξουθενώσει
Θα μου πεις πως φταίει
Κείνη η περιστασιακή χρήση
Δε θα σου πω
Πως άδικο έχεις
Κι ας νιώθω πως φταίει
Που έλειψες παραπάνω
Από όσο περίμενα
Εγώ εδώ,τραγούδια γράφω
Κλισέ ρομαντικά ,εμπνευσμένα
Από έρωτες κρυφούς
Ίσως να ναι ανούσιο
Να περιμένω
Η επιμονή μου,βλέπεις
Ακούραστη
Κι γω απορώ
Τελευταία σε βλέπω
Στον ύπνο μου

Δυστυχώς, μονάχα εκεί
Σε πήρα και τηλέφωνο
Την φωνή σου μη ξεχάσω
Δε το σήκωσες, φυσικά
Κάπως στην θλίψη
Βαθύτερα βυθίστηκα
Τελικά να φταίει η περιστασιακή χρήση
Η ο εθισμός μου
Στην αγάπη αυτή ;

Craving summer - ξένα γυμνά μπούτια(A)

Αυτό ήμασταν λες;
Θα μιλάμε πλέον μόνο όταν
Μεθυσμένη σε παίρνω τηλέφωνο
Να δω αν είσαι καλά
Έτσι θα πω
Κι θα σιωπήσω το ποσό μου λείπεις

Κάπως νευρίασα σήμερα
Σαν είδα πως
Σου αρέσουν ξένα, γυμνά μπούτια
Δε ξέρω αν ζήλεψα την προσοχή
Η την παρουσία σου
Η την σκέψη πως εκεί μέσα μπορεί να χάνεσαι πια
Κι όχι στην αγκαλιά μου
Αλλά λόγος δε μου πέφτει
Άλλωστε δεν ήσουν ποτέ δικός μου
Με σκοτώνει αυτό
Ένα 24ωρο ξύπνια
Να κρατιέμαι στην ελπίδα
Πως έτσι δεν γίνεται
Όλα να τελείωσαν

Θυμάσαι που κάναμε παρέα
εντύπωση μου έκανε ,τόση
Κι άλλο τώρα δε μπορώ να γράψω
Πάω να κλάψω για μια τελευταία φορά
Θα πω ξανά τούτο το ψέμα
Για χιλιοστή φορά
Ύστερα καθώς καίνε τα μάτια μου
Από τα δάκρυα
Θα κάτσω να τα βάλω μαζί μου
Ύστερα μαζί σου

Ύστερα με μας
Θα κλείσω τα μάτια μου
Θα με χαιδέψω
Σαν να με χαϊδευες εσύ
Κι που ξέρεις
Ίσως σε ονειρευτώ

Ο χαμένος τα παίρνει όλα

vol3 (A)

Δε πίστευα ποτέ
Πως θα έφθανα στην ζωή ετούτη
Σε σημείο να κοιτώ
Παλιές φωτογραφίες
κρυφά αποθηκευμένες
Στο μαραφέτι που δώρο
Μου έκανες
Γιατί κοντεύω το πρόσωπο σου
Να ξεχάσω
Κι δεν εννοώ αυτό
Που τελευταία φορά είδα

Αν ήταν παιχνίδι
Θα ήτανε σε παύση
Η τουλάχιστον
Εγώ έτσι θέλω να ελπίζω
Καθώς κοιτώ εκείνες τις φωτογραφίες
Έχουμε και κάνα δυο μαζί
Ίσως τρεις
Έχει περάσει καιρός
Έχει περάσει καιρός
Από όταν με είχες αγκαλιά
Και εκείνη την καταραμένη ηρεμία
Μοιραζόμασταν
Με στοιχειώνει
Δίχως διόλου να με λυπάται
Αυτή η αίσθηση
Του κορμιού σου
Κλειδωμένο στο δικό μου
Σταματούσε ο χρόνος
Ο κόσμος όλος είχε χάσει
Κι με αγαπούσες πολύ

Με αγαπούσες όντως,τότε
Δε μπορεί να ταν ψέμα
Με αγαπούσες!
Τόσο που το παιδί μέσα μου
Είχε αρχίσει να πιστεύει
Πως τα καταφέραμε
Πως τελικά άξιζε και σε μας
Η αγάπη

Εγώ έπαψα να κλαίω
Εκείνο όχι
Καμιά φορά κερδίζει κιόλας
Κι με σπα σε κομμάτια
Σαν τώρα που τις φωτογραφίες κοιτώ
"Τελικά ποιος έχασε ";
Με ρωτά
Με δάκρυα στα μάτια
Μου φωνάζει
"Ποιος έχασε; Σε ρώτησα."
Κανείς,του απαντώ
Για να χάσεις πρέπει το τέλος
Ναρθει,και εμείς είπαμε
Είμαστε στην παύση
Κι αν το τέλος ήρθε
Τα χω ξαναπεί
Ο χαμένος τα παίρνει όλα .

Καλημέρα

Θλιμμένη θα με λες
Τρεις μέρες τώρα
Σε ένα περίμενε
Που δεν ήρθε ποτέ
Και μια ψυχή αγαπημένη
Που χάθηκε
Ξέρω πως θα ήθελε
Να μη σταματήσω
Να γράφω
Κι αυτό Μιχάλη
Θα είναι για σένα
Θα μιλάει για την αγάπη
Που τόση είχες
Και τόσο σου άρεσε
Κάθε που έγραφα
Μια μέρα θα ξυπνήσω
Όχι μεσημέρι
Το κεφάλι μου
Βαρύ δε θα ναι από τα χάπια
Θα κάνω δύο καφέδες
Πρωινό για δύο στομάχια
Δεν θα πάρω παυσίπονο
Για το χθεσινό μεθύσι
Μόνο ένα χαμόγελο
Θα χρειαστεί
Αγκαζέ με μια καλημέρα

Για να αρχίσει η μέρα μου
Κάθε φορά πιο όμορφη
Θα κάτσω σε μια αγκαλιά
Σε έναν καναπέ παλιό
Μα αγαπημένο
Θα στρίψω δύο τσιγάρα
Μου αρέσει να φροντίζω
Θα δώσω το ένα
Παρέα με ένα φιλί
Πρώτου στο στόμα
Του δώσω το τσιγάρο
Αγκαλιά θα περάσουν
Κάποια λεπτά γαλήνιας ησυχίας
Θα ανταλλάξουμε κουβέντες
Γλυκές και καθημερινές
Θα ανταλλάξουμε προγράμματα
Να κλέψουμε κάποιο διάλειμμα
Για χατίρι της αγάπης
Και του "παιδιού" εκείνου
Του έρωτα
Μη παραμελημένο νιώσει
Και θελήσει να χαθεί
Θα ξεχυθούμε στους δρόμους
Για δουλειές που μας αρέσουν
Θα συναντηθούμε με φίλους
Για καφέ, τσάι και συμπάθεια
Θα κοντοσταθούμε σε μαγαζάκια
Με μικρούς κρυμμένους θησαυρούς
Απρόσμενα δώρα να πάρουμε
Και άλλα έκπληκτα πρόσωπα να δούμε
Θα βάλουμε το κλειδί

Στην πόρτα του διαμερίσματος
Που σπίτι,επιτέλους νιώσαμε
Με τον άνθρωπο
Που για συνοδοιπόρο
Στη ζωή ετούτη διαλέξαμε
Και την καθημερινότητα
Κάνει πιο υποφερτή
Όταν δύσκολη η μέρα ήταν
Ίσως καμιά φορά
Να την κάνει και αυτός
Η και εμείς κομμάτι
Πιο δύσκολη
Μα στο τέλος
Έχουμε δώσει όρκο
Πως στον καναπέ
Αγκαλιά ,φιλιομένους
Θα μας βρίσκει το ξημέρωμα
Ιδανικά, ακούγοντας chet baker
Και καίγοντας κάνα τσιγάρο
Τούτη η ζωή ,σίγουρα εύκολη δεν είναι
Μα πολύ όμορφη ,μπορεί να γίνει

Βόλτα (Α)

Δε πρέπει τους ανθρώπους
Με μέρη να συνδυάσεις λένε
Και κάποιο δίκιο έχουν
Θυμάμαι όταν ερχόσουν
Από το πατρικό μου
Στο Παλαιό Φάληρο
Να με πάρεις από κάτω
Η που στο παρκάκι
Παρκαρισμένος
Με το λουφι στο αμάξι
Με περιμένατε

Περνώ από το Κουκάκι
Και πάντα σφίγγεται
Το στομάχι μου
Ύστερα Αμαλίας προς Λυκαβηττό
Κλάματα με πιάνουν
Όλα τα οχήματα
Με τα δικά σου μοιάζουν
Το άρωμα σου μυρίζει
Στον αέρα
Και χάνομαι ξανά
Σε αναμνήσεις
Χαζές
Σαν εκείνη την μέρα
Που εψησα μπιφτέκια
Που χαλασμένα ήταν
Δίχως να το ξέρω
Η όταν γκρόνιαζες

Να μην αργήσω να κατέβω

Μη κι από την ζέστη λιώσεις
Και κείνο το σαγαπω
Που με μια αγκαλιά
Και ένα φιλί
Πριν τον ύπνο
Μου είπες
Με τα μάτια.

Σε ψάχνω παντού
Συνέχεια
Ελπίζω η ζωή
Πίσω να σε φέρει
Άραγε σου πέρασε ;
Η σιωπηλά μες στον εγωισμό σου
Ακόμα σου λείπω;
Εμένα πολύ .
Μου χρωστάς μια βόλτα
Κι έναν έρωτα
Που στην μέση αφήσαμε.

69

Ψυχή (Α)

Δώδεκα πάρα δύο

Το μεσημέρι θεωρείται πλέον

Διαλέγω λίστα

Στην γυναίκα που δε μοιάζει με καμία

Ξέρει εκείνη

Διαλέγω κομμάτι

505

Σαστίζω

Α,ναι ξέχασα να σας πω

Είμαι σε ταξί

Καθώς γυρνάω σπίτι

Από την δουλειά

Περνάει ένα λεπτό

Σε κάποιο στίχο στάθηκα

Που τώρα δε θυμάμαι

Ήθελα να βάλω το επόμενο κομμάτι

Μα δεν ήθελα την εικόνα σου

Στο κεφάλι μου σήμερα

Να καταδικάσω κατευθείαν

Είμαι πολύ ευάλωτη τελευταία

Εσωτερικά
Εξωτερικά ,λένε πως είμαι
Πως το παν
Μωρέ να δεις
Ότι πιο "μπιτσι"
Έχουν λέει γνωρίσει
Αλλά είμαι και καλή λέει

Μάσκα πολυτελείας
Θα θελα να την σπάσω τώρα
Με μιας
Μες στο ταξί
Μπήκε και το κομμάτι
Κι χει μωρέ και ενα στίχο
Για αστεία
Όσο κι αν περνά ο καιρός
Με λυγίζει ακόμα
Τούτη η λέξη
Είχες ταλέντο
Αυτό το κείμενο σταμάτησα να το γράφω ουσιαστικά
Κυριακή μεσημέρι
Δε το συνηθίζω
Εξέφρασα το συγγραφικό μου
-παράπονο του ρεμαλιού
Σε κάποιο αντάξιο ρεμάλι
Για τον έρωτα εκείνο
Και το μσό αριστούργημα
Κι ύστερα έπεσα για ύπνο

Τετάρτη 15 Ιούνη 5.11

Τίποτα δε μου χει περάσει

Όλα είναι ακόμα εδώ

Κάνω πρόβες

Και για παιχνίδι λέμε

Η ερωτική σου ζωή

Είναι η σελίδα 30

Δύο λεπτά πριν

Της έλεγα για το πόσο σε αγαπώ

Πρώτη φράση στο βιβλίο

"Θεέ μου,πόσο τον αγαπώ "

Είχε μωρέ η μέρα

Τον αέρα εκείνον

Που ψάχνεις την χαμένη σου αγάπη ;

Ε αυτό τους είπα και γω

Σήμερα θέλω αγάπη

Βέβαια,τούτη η αγάπη

Την λες κομμάτι διαφορετική

Λίγο πάτωμα

Λίγο εξομολόγηση

Λίγη ντροπή

Μα ,μονάχα ένα πράγμα

Δεν θα αντικρίζεις πουθενά

Μισή στάλα εγωισμού

Έτσι ρε παιδί μου

Για το θεαθηνε

Πεταμένα στο τραπέζι

Ένα αγαπω ,και ενα ευχαριστώ

Έτσι κλείνουν οι λογαριασμοί .

Τώρα, πλέον

Ότι βρέξει
Ας κατεβάσει
Σε αγαπώ

Το κλείσιμο (Α)

Όσο περνούν οι μέρες
Τόσο χάνω το ταλέντο μου
Η ποίηση άλλωστε θέλει έρωτα
Σήμερα γιορτάζει κι αυτή
Και γω προσπαθώ, μην αναίσθητη γίνω
Κλαίω κρυφά το βράδυ
Προσπαθώ δύο κουβέντες ακόμα
Να γράψω, το βιβλίο αυτό να κλείσω
Τα δάκρυα γεμίζουν τα φύλλα του τετραδίου
Κι ύστερα δε γράφει το στυλό
ανάθεμα έφυγες και πήρες
Μέχρι και τις λέξεις .